JAN SCARBROUGH

Cele mai bune intentii

ALCRIS

Pentru Brenna si John.

Mama voastră este mândră de voi.

Capitolul 1

- Nu ai de gând să săruţi mireasa?

Grey Jerome se întoarse uimit spre proaspăta si tânăra soţie a tatălui său. Mama lui vitregă, înaltă si zveltă, era îmbrăcată în satin, dantelă si diamante. Părul ei platinat era acoperit cu o eşarfă de mătase. împrăştia în jur o mireasmă de parfum scump şi în mâna graţioasă ţinea o cupă cu şampanie.

- Sigur, spuse el, ridicând din umeri.

Grey fusese întotdeauna un pacifist. Femeia cu buzele roşii, umede de şampanie, îşi lipi gura de a lui cu o intensitate neplăcută. La urma urmei era mama lui vitregă, deşi putea să treacă uşor drept sora lui mai mare.

Cum sărutul se prelungea si Grey se simţea din ce în ce mai dezgustat, îşi dădu seama că femeia aceea purta sămânţă de scandal. Si el nu avea chef de aşa ceva.

- Las-o mai moale, tinere, interveni tatăl

lui, trăgându-l de umeri în spate si întrerupând, spre uşurarea lui, acel sărut nepotrivit, care părea să nu se mai termine.

Cu început de chelie şi un brâu roşu peste burta proeminentă, tatăl lui arăta cam penibil în smoching alb. Dar măcar părea fericit.

- Găseşte-ţi o femeie, băiete, adăugă el făcându-i cu ochiul şi întorcându-se spre soţia sa, luând-o la vals pe muzica lui Strauss, cântată de orchestră.

Grey îi privi cu regret. Din propria experienţă, ştia că fericirea tatălui său era trecătoare.

Râsul proaspetei doamne Jerome îl înfiora neplăcut. Se întoarse cu spatele, întrebându-se de ce acceptase invitaţia tatălui său la acea recepţie penibilă. Devenise oare şi el la fel de prins în jocul corporaţiei lui Carson Jerome, ca toţi executivii linguşitori care mişunau în jurul tatălui său?

Grey refuză şampania oferită de un ospătar îmbrăcat în alb şi se strecură într-un colţ mai retras şi mai întunecat al sălii de banchete.

6

Aşezându-se pe un scaun, îşi trecu obosit mâna prin păr, încercând să ignore râsetele şi discuţiile purtate de cei din jur. Nu mai suporta să participe la asemenea petreceri mondene. Se săturase de prefăcătorie.

Câte erau acum? Cinci? Da. Proaspăta doamnă Jerome era a cincea soţie. Grey se întrebă cum putea să aibă încredere în tatăl său, după atâtea divorţuri? Bărbatul acela sărise din floare în floare, căutându-şi fericirea, fără s-o găsească vreodată.

însurăţeii se învârteau pe acordurile muzicii, primind aplauze frenetice din partea oaspeţilor. Grey privi ochii mamei sale vitrege şi îşi dădu seama ce exprimau. Lăcomie! Foame de bani şi de putere. Foame care nu putea fi potolită decât de averea lui Carson Jerome. Cu siguranţă acela era motivul pentru care se căsătorise cu el!

Muzica se opri şi cuplul se despărţi. Grey observă un cunoscut om de afaceri întâmpinându-l

pe tatăl lui într-un mod familiar. „Oricând este un moment bun pentru a discuta probleme de afaceri“ era motto-ul preferat

al tatălui său.

Grey se implicase destul de mult în compania tatălui său pentru a-şi da seama că el nu era făcut pentru aşa ceva. Afacerile îi displăceau la fel de mult ca râsul mamei sale vitrege.

Strângându-şi dezgustat buzele, îşi privi mama vitregă plimbându-se printre invitaţi cu graţie şi nonşalanţă. Felul arogant în care îşi ţinea bărbia spunea multe despre caracterul ei. Francezii aveau un termen pentru asta: „nouveau riche“. Femeia aceea intrase în viaţa tatălui lui la fel de uşor ca toate fostele soţii. Era frumoasă, plină de nuri şi îl prostise pe Carson pentru a parveni.

Doar mama lui, Martha, fusese altfel.

- Bună, Grey! îi întrerupse şirul gândurilor o voce subţirică.

Ochii căprui ai surorii sale vitrege îl priveau inocenţi. Părul roşcat îl moşteniseră toţi copiii familiei Carson, dar în plus, fetiţa avea nasul plin de pistrui. Grey se bucura că nu moştenise şi el acea caracteristică. Ar fi arătat carghios la cei douăzeci şi cinci de ani ai lui cu pistrui pe nas.

- Bună, Glory!
- Mă cheamă Gloria Jerome! îl corectă ea indignată.

Grey o luă în braţe, mirosindu-i aroma de şampon de copii şi ciocolată.

- Câţi ani ai, domnişoară Jerome?
- Opt. Dar ştii câţi ani am, de ce mă mai întrebi?
- Am uitat.
- Grey?
- Da?
- Ştii ce am făcut astăzi?
- Nu. Spune-mi.
- Mi-am călărit poneiul, şopti ea.
- Serios?
- Carson mi-a spus că îmi va lua un cal adevărat de echitaţie, dacă învăţ bine să călăresc. Ştii, cum ai avut şi tu. Şi mi-a mai spus că mă lasă să mă duc şi la concursuri.
- Bravo ţie!
- Uite, se taie tortul.
- Văd.

Cărei soţii îi aparţinea Gloria? Celei de-a treia? Da. în afară de mama lui, cea de-a treia fusese

cea mai drăguţă. Soţiile patru şi doi

fuseseră un dezastru. Doamne, cum suna! Le număra ca pe nişte oi.

Ii părea rău pentru micuţa Gloria, care crescuse fără să-şi cunoască cu adevărat tatăl. La naiba! Lui Grey îi părea rău pentru el însuşi, amintindu-şi de copilul neglijat care fusese.

- Cum ai ajuns aici? întrebă el.

- Carson mi-a trimis limuzina. La nouă plec, pentru că trebuie să mă culc.

Ce fel de tată era Carson? Adusese în mijlocul unei petreceri de oameni mari o fetiţă de opt ani nesupravegheată. Iresponsabilitatea lui îl dezgusta, dar nu-l surprindea.

- Doamnelor şi domnilor, dragă familie, dragi prieteni, vorbi proaspăta mireasă în microfon. Ne bucurăm să împărtăşim cu noi cea mai frumoasă zi din viaţa noastră.

- Cum o cheamă? îl întrebă Gloria.

- Lana, sau cam aşa ceva.

- Este foarte frumoasă. Aşa aş vrea să fiu şi eu când mă voi mărita.

- Draga mea, dar tu eşti frumoasă! spuse Grey simţind cum i se topeşte inima. Vrei să mănânci tort?

- Am mâncat mai devreme. Mi-au dat la bucătărie. Este foarte bun. Cu ciocolată.
- Nu mai spune!

Mireasa se plimba prin mulţime, primind cu bunăvoinţă princiară complimente şi felicitări.

- Dragi invitaţi, vorbi tatăl lui Grey în microfon, vă invităm la dans.

Orchestra începu să cânte o variantă jalnică a melodiei “She loves you” a formaţiei Beatles. Carson şi Lana se luară de mâini şi începură să ţopăie pe ringul de dans ca nişte copii. încercarea lor nereuşită de dans semăna cu un ritual războinic al pieilor roşii.

- Gloria, îşi întrebă Grey sora mai mică, strângând-o de mână, vrei să dansezi?
- Sigur! exclamă ea fericită, sărind în sus de bucurie.

Se strecurară prin mulţime spre ringul de dans şi încercară să-şi facă loc. Gloria era o mică dansatoare foarte talentată şi Grey se simţea pe lângă ea ca un urs.

- Nu au muzică bună, constată Gloria.
- Da, confirmă el, călcând din greşeală pe picior pe cineva din spatele lui. Scuzaţi-mă. Vai!

11

Doamnă Chapman, ce mai faceţi? Mă iertaţi. Sunt un dansator lamentabil.

Femeia cu păr argintiu îi zâmbi amabilă, punân- du-i o mână plină de bijuterii pe braţ.

- Nu face nimic, dragă. Ai alte talente.

- Mulţumesc.

Femeia se întoarse spre partenerul ei, comentând cu voce tare:

- Este fiul lui Carson. Un geniu în calculatoare.

- Mda. Niciodată nu fusese Grey. Mereu era prezentat ca fiul lui Carson. Micul geniu al familiei Jerome, care sărise peste facultate, intrând de pe băncile liceului direct în compania de calculatoare a tatălui său. Moştenitorul milioanelor de dolari ai Corporaţiei de Computere Jerome, din Santa Clara, California.

Toate softurile computerelor companiei erau create de el. Grey era mândru de succesul său, dar sperase ca tatăl lui să îl iubească pentru ce era el, şi nu pentru ceea ce făcuse pentru corporaţie.

Grey privi proaspăt căsătoriţii, întrebându-se dacă Jerome era un nume de

care să fie mândru.

Muzica se opri şi, transpirat, Grey o întrebă pe Gloria:

- Vrei un suc?
- Da.

Dar în acel moment începu un vals şi Lana împreună cu Carson le blocară drumul.

- Facem schimb de parteneri? propuse Lana, privindu-l cu subînţeles pe Grey.
- Sigur, spuse micuţa Gloria cu ochii strălucitori de emoţie.

Grey o privi cu milă. Si el, mic fiind, sperase să-i câştige într-un fel atenţia tatălui său. Dar nu reuşise. Stia că încercarea Gloriei era sortită eşecului.

Carson acceptă propunerea, luându-şi fiica la vals.

- Ei? îşi ridică Lana o sprânceană spre Grey.
- Este o adevărată performanţă pentru angajata unei agenţii de turism, spuse Grey ironic, acceptând valsul forţat.
- Da, Carson este un dulce.
- Nu-i aşa?
- Nu te pune cu mine, şuieră Lana, strângându-şi degetele în jurul gâtului lui.

- Lana, ştiu ce spun. Am văzut atâtea femei trecând prin patul tatălui meu! Sper pentru tine că ai un contract prenupţial avantajos.

- Cu mine va fi altceva.
- Aşa a spus şi soţia numărul patru.
- Eşti unicul lui fiu. Sper că ai de gând să mă susţii. Carson va ţine cont de părerea ta.
- Carson ţine cont de părerea mea atunci când vin cu idei noi pentru companie. Nu îmi va cere părerea în legătură cu viaţa lui amoroasă.
- Foarte bine face. Asta pentru că nu este treaba ta, şopti suav Lana.
- Corect.

Exact în acel moment, orchestra se opri. Grey se înclină cu fals respect în faţa ei şi Lana îi aruncă o privire veninoasă.

- Mulţumesc pentru dans, Gloria, spuse Carson, alăturându-li-se.

Lana îl luă pe Carson de braţ şi ridicându-şi sfidătoare bărbia, îl privi pe Grey cu o expresie care spunea: “O să vezi tu”.

- Cât e ceasul? întrebă Gloria, urmărindu-i pe cei doi, îndepărtându-se.

- Nouă, spuse Grey, privindu-şi Rolex-ul. Trebuie să pleci. Te conduc eu la limuzină.

Ţinând-o de mână, Grey porni împreună cu Gloria prin holul hotelului, oprindu-se la por-

tar, pe care-l rugă să le cheme limuzina. Apoi ieşiră afară, aşteptând în aerul proaspăt de mai, discutând nimicuri. Limuzina sosi şi Grey o ajută pe Gloria să urce, sărutând-o pe obraji de noapte bună, apoi intră în hotel, simţindu-se mai singur.

Ar fi vrut să plece şi el, dar nu se cuvenea. Aşa că se întoarse în colţul lui întunecat. Muzica părea mai tare şi zgomotele mai insuportabile. Grey se aşeză picior peste picior, gânditor.

Ce se petrecea cu tatăl lui? De ce nu se mulţumise cu dragostea mamei lui? Martha îl ajutase să facă colegiul, sacrificându-se pentru el. Si îl iubise atâţia ani în tăcere, fără să-l înşele vreodată. Si niciodată nu-i dăduse lui Grey vreun motiv să-şi urască tatăl. Deşi Carson o făcuse adesea.

Da. Grey avea nevoie de dragostea şi devotamentul unei femei ca Martha. Dar

unde putea el să găsească o asemenea femeie, atunci când în jurul lui roiau numai înfometate de bani precum Lana?

Bogăţia era un impediment. Era drept, compania îi oferise şansa de a se realiza, dar şi el îi dăruise în schimb cinci ani din viaţă şi multă,

multă muncă. Jumătate din câştiguri se datorau invenţiei softului său. Deja era indispensabil firmei.

Dar pe cine păcălea? Tot fiul lui Carson Jerome era. Şi toată viaţa se luptase împotriva acelei imagini. Fetele cu care se întâlnise fuseseră conştiente de averea de care dispunea. Niciodată nu putea fi sigur pentru ce anume îl iubeau.

Poate datorită acelui fapt nu avea să găsească niciodată dragostea adevărată. Şi asta îi strica toată dispoziţia.

- Hei, Grey! Aici erai? De ce te-ai retras în întuneric? îl întrebă Carson.

- Mă gândeam...

Carson îşi puse o mână posesivă pe umărul lui.

- Eşti pregătit pentru întâlnirea de luni cu Ballard? Este prima ta întâlnire cu un

client. Şi eu nu te pot însoţi. Sunt în luna de miere, spuse el, făcându-i cu ochiul.

- Corect.

- Ştii că de rezultatul întrevederii depind multe.

- Atunci de ce nu vii şi tu?

- Să-mi ratez luna de miere?

- Si mie mi-ar prinde bine o vacanţă.
- Cum?
- Da. O vacanţă. Sunt epuizat.
- La vârsta ta nu stăteam o clipă locului, spuse tatăl lui pe un ton supărat. Lucram zi şi noapte.
- Si mai aveai timp şi de femei, spuse Grey, privindu-l ostil.
- Ce prostii ţi-a mai băgat maică-ta în cap?
- Mama a murit, ai uitat? Să n-o mai vorbeşti vreodată de rău! Si să ştii că aveam şi eu ochi să văd.
- Ce vrei să spui, băiete?
- îmi provoci scârbă. Alergi de la o femeie la alta, ca un motan în călduri. Nu-ţi pasă de copiii tăi sau de inimile pe care le calci în picioare.
- Altceva? întrebă Carson rece.
- Vreau să mă retrag de la companie.

Nici nu sunt sigur că mă mai pasionează calculatoarele. Vreau să încerc şi altceva.

- Bastard nerecunoscător ce eşti! strigă Carson cu dinţii încleştaţi.

- Bastard? Interesant. M-am născut la trei ani după ce te-ai căsătorit cu mama. Mă îndoiesc că aş fi bastard.

Carson îl privi cu o ură nedisimultată. Şi Grey realiză. Nu era fiul lui! Resimţi durerea aproape fizic. Privi încă o dată bărbatul pe care-l crezuse tatăl său atâţia ani. Dacă ar fi ştiut mai de mult!

- Se pare că adevărul doare, zâmbi Grey nesigur, încercând să-şi recapete echilibrul.

- Carson, ţi-e rău? interveni Lana, alergând îngrijorată spre ei.

Carson părea împietrit.

- Se pare că fiul meu nu-mi apreciază eforturile, spuse el lipsit de expresie. Nu vreau să mai ştiu de el.

Lana îl privi triumfătoare. Carson se întoarse cu spatele şi plecă fără să privească în urmă.

- O să vadă el cum este să te descurci de unul singur, adăugă Carson, adresându-

se Lanei.

- Bine... tată, spuse Grey confuz. Construieşte-ţi singur imperiul, fără prinţ.

Nu-i venea să creadă. Teama, amestecată cu uşurarea îl năuceau. Pentru prima oară putea experimenta ceva nou, prin propriile puteri. Pentru prima oară, avea şansa de a descoperi dragostea adevărată. Pentru prima oară era cu adevărat... liber.

Capitolul 2

- Cred că o să-ţi placă de mama mea, spuse o voce firavă din spatele lui.

Grey îşi întoarse privirile de la calul pe care îl ţesăla spre doi ochi albaştri, sinceri şi inocenţi. Fetiţa era mai înaltă decât Gloria şi poate cu doi, trei ani mai mare.

- De ce?

- Este foarte drăguţă, spuse ea nesigură, căutându-şi cuvintele. Si... deşteaptă.

- Hmm. îmi plac femeile deştepte, admise concesiv Grey, zâmbind.

- Si este foarte bună, adăugă fetiţa, entuziasmată de reacţia lui prietenoasă.

- Asta este foarte important. O mămică trebuie să fie bună. Mai ales cu copiii ei.
- N-a avut prea mulţi prieteni.
- Serios? întrebă Grey preocupat să ţină în frâu calul care părea agitat.
- îţi place să fii grăjdar?

Grey începu să ţesale din nou calul, întrebân- du-se unde voia să ajungă micuţa. Se angajase de o săptămână la grajdul Wildwood şi nu se gândise prea mult de ce Mary Wilder, îl acceptase aşa de repede. Iubea caii. îi iubise de când era mic. Şi era al doilea lucru la care se pricepea, după calculatoare.

îi plăcea munca fizică. Se trezea de dimineaţă ca să muncească din greu la grajduri, deşi primea un salariu mic. îşi dorise o schimbare în viaţă şi o obţinuse. Era total diferit de ceea ce făcea înainte, când stătea zeci de ore în faţa computerului.

- Da, sigur că îmi place. Iubesc caii.
- Şi eu.
- Dă-mi te rog ţesala aceea.

Fetiţa îl privi, înroşindu-se încântată. Fără

să-l mai întrebe altceva, îi dădu ţesala cerută.

- Mulţumesc. Pe tine cum te cheamă?
- Jessica Shannon, spuse ea serioasă. Dar poţi să-mi spui Jessie.
- încântat de cunoştinţă, Jessie, spuse el, zâm- bindu-i cald. Pe mine mă cheamă Grey.
- Stiu, se hlizi ea şi fugi.

Grey îşi zâmbi, dându-şi seama că tocmai iscase o mică pasiune.

Ţesălă coada bogată a calului, gândindu-se că faptul că îi plăceau copiii constituia un avantaj. Noua lui muncă presupunea cunoştinţe în materie de îngrijirea a cailor, dar şi dragoste şi răbdare faţă de copii, deoarece la grajdul Wildwood din Prospect, Kentucky, se dădeau lecţii de călărie în special pentru cei mici.

Asta era ironia sorţii. Dacă tatăl lui n-ar fi insistat atât de mult să ia lecţii de călărie, n-ar fi obţinut niciodată slujba de grăjdar în Prospect.

- Mami! Uite! El este Grey!

Fetiţa se întorsese, trăgându-şi de mână

mama. Privind peste crupa calului, Grey o văzu pe Jessie împreună cu o femeie ezitând în uşa grajdului. Se observa clar că era jenată de situaţie.

Grey o privi în ochii albaştri, de o expresivitate nemaiîntâlnită, şi rămase fără suflare. Părul ei blond, lung şi drept strălucea în soare. Trăsăturile fine ale feţei bronzate păreau de o delicateţe nepământeană. Şi ceea ce îl uimi mai mult pe Grey, fu sinceritatea pe care o emana şi dragostea cu care îşi ţinea fiica de mânuţe. Părea un înger.

O studie puţin şi îşi dădu seama: avea ceva din aerul mamei lui, Martha.

- Fiica mea mi-a spus că tu eşti noul grăjdar, zise ea cu o voce de madonă.

- Da, răspunse el, pe un ton nesigur.

în acel moment, calul se cabră nărăvaş, făcându-l pe Grey să-şi piardă echilibrul. Ce situaţie jenantă! Acum se găsise să nu-l asculte?

- Hei, stai pe loc, nebunule!

Femeia tresări speriată şi făcu câţiva paşi spre el.

- Te-a lovit?

- Nu, dar niciodată nu poţi fi sigur cu caii. Nu te poţi pune cu un monstru de o tonă!

- Asta îi spun şi eu fiicei mele. Ea uită că poneiul ei, Dr. Doolitle cântăreşte peste trei sute de kilograme, spuse ea, cifulindu-i părul fetiţei.

- Deci poneiul tău este Dr. Doolitle? o întrebă Grey pe Jessie, aruncând într-o cutie ţesala. Să ştii că este un animal foarte cuminte. Te rog frumos, dă-mi cârpa aceea. Femeia luă un prosop atârnat de un cui pe uşa grajdului şi i-l dădu. Degetele lor se atinseră uşor, provocându-i lui Grey reacţii ciudate.

- Mulţumesc, doamnă Shannon, spuse el, dregându-şi glasul, încercând să ignore emoţiile stârnite.

- Christy.

- Christy, repetă el sub vraja acelui chip frumos. îmi place numele tău.

- Mulţumesc.

Femeia se înroşise şi Grey se simţea din ce în ce mai jenat. Tăcerea dintre ei se

adâncise şi el nu reuşea să se gândească la nimic inteligent de spus.

- Mama nu este măritată, explică fetiţa.
- Serios? zâmbi Grey. Nici eu.

Apoi profită de moment ca să se întoarcă spre cal. începu să îi cureţe vârtos gâtul lung şi plin de muşchi bine conturaţi.

Christy nu era căsătorită. Ei, şi ce?

- Jessie, draga mea, spuse femeia, ce-ar fi să te duci să vezi ce face Meg?

Christy avea o intonaţie ciudată. Era emoţionată? Jenată? Jessie plecă din grajd, lăsându-i singuri.

- Iartă-mă pentru întrebarea fiicei mele. Se pare că vrea să facă totul pentru a-mi găsi perechea.
- Fii liniştită, o asigură el sincer. Nu face nimic. Este o fetiţă foarte simpatică.
- Câteodată e prea simpatică, spuse Christy uşor supărată.
- Este doar un copil.

Grey găsea atitudinea lui Christy dezarmantă. Părea aşa de cinstită. Nu semăna cu nici o femeie cu care se întâlnise

până atunci.
Şi părea prea tânără pentru a fi mămică. Purta o pereche de blugi strânşi pe coapsele ei zvelte, un tricou alb şi în picioare avea o pereche de cizme negre de călărie.

- Ţie îţi place să călăreşti? întrebă Grey.
- Da, îmi place.
- Ştii bine să călăreşti?
- Nu, dar iau lecţii. A fost ideea lui Jessie. La început n-am vrut, dar acum îmi place foarte mult.

Grey dădu scurt din cap, concentrându-se la copita calului, pe care o curăţa cu îndârjire. Si Christy era uimită de reacţiile ei în faţa noului angajat al lui Mary Wilder. încerca să privească în altă parte, dar nu reuşea. Urmărea plină de admiraţie muşchii încordaţi ai tânărului care curăţa calul. Deşi era asudat şi plin de praf, avea o nobleţe aparte.

- Mary mi-a spus că eşti din California.
- Da...

Ce îi mai spusese proprietara grajdului despre el? Mary Wilder fusese antrenoarea

lui ani buni. Stia multe despre el. Mai precis, totul.

- Fiica ta seamănă mult cu sora mea mai mică, schimbă el subiectul.
- Ai o soră mai mică?
- Da.
- Câţi ani are?
- Opt ani.

Da, bărbatul acela era atrăgător. De mult timp Christy nu se mai simţise atrasă de un bărbat. De când se căsătorise şi nici după ce soţul ei murise.

- Jessie are zece ani, spuse ea pe un ton îndurerat.

Grey o privi surprins.

- Nu pari să ai vârsta pentru o fiică de zece ani.
- Mulţumesc, spuse roşind Christy. Am fost o mireasă tânără. Pe Jessie am născut-o când aveam doar optsprezece ani.

Grey fluieră printre dinţi admirativ şi se întoarse spre cal.

Christy îl studie în continuare. Bărbatul acela avea ceva. Nu ştia ce. Poate culoarea neobişnuită a părului... Nu arăta a grăjdar.

Părea inteligent, spiritual şi demn de încredere. Orice ar fi fost, o făcea să se simtă bine.
Grey trecu la a patra copită. După ce termină, se apropie de ea, şi se sprijini de perete, odihnin- du-se.
- Tu câţi ani ai? îl întrebă Christy
- Douăzeci şi cinci.
- Serios?
- Pun pariu că bănuiai că sunt mai tânăr.
- Da, zâmbi ea.
- Părul ăsta roşcat mă face să par de optsprezece ani. Noroc că nu am pistrui.

- De ce? Părul tău are o culoare deosebită. Si pistruii mi se par simpatici.
- Poate la o fetiţă de zece ani, dar la un bărbat de douăzeci şi cinci...
Din nou se aşternu tăcerea între ei. Christy îi evită privirea iscoditoare. Bărbatul acela părea interesat de persoana ei.
- Mereu aveţi parte de vremea asta umedă în Kentucky? puse el întrebarea de convenienţă, doar de dragul de a spune ceva.
- Da...

Din nou se lăsă tăcerea.

- Eşti divorţată?
- Nu. Soţul meu a murit.
- îmi pare rău.
- Mulţumesc.
- Si nu ţi-e greu? O mamă singură...
- Mi-a fost mult timp greu, şi mie şi lui Jessie. Dar până la urmă ne-am descurcat. Amintirea morţii lui Tate şi a dificultăţilor financiare o copleşiră. Sau era vorba de prezenţa acelui bărbat? Se sprijini de uşa grajdului, încercând să-şi găsească echilibrul.

- Vii la antrenamente zilnic? întrebă Grey.
- Doar vara am timp. în cursul anului muncesc. Sunt profesoară.
- Ce predai?
- Engleza, la clasa a opta.
- Vai de mine! Nu te invidiez. Adolescenţii pot fi foarte dificili uneori.
- Da. Nu-ţi plac copiii?
- Ba da. Foarte mult. Ţi-am spus că am o soră mai mică. Dar de la o vârstă... copiii pot fi foarte obositori.
- Şi mie îmi plac, aşa că nu mi se pare grea munca de profesoară.
- Acum ştiu ce mă intrigă la tine, spuse el, privind-o atent.

Christy ridică întrebătoare o sprânceană.

- Eşti o superfemeie deghizată, spuse el făcându-i jucăuş cu ochiul.
- Hmm. Cred că luciditatea ţi-a fost afectată de muncă.
- Adică?
- Ai primit prea multe lovituri de copite în cap. Grey izbucni într-un râs nestăvilit.

Capitolul 3

- îţi place noul meu grăjdar?

Christy o privi pe Mary Wilder, proprietara grajdului, stând în mijlocul arenei de antrenament. Jessie călărea în cerc poneiul ţinut în frâu de antrenoare.

- îmi place, spuse Christy. De ce?
- Te-am văzut cam des prin preajma lui Grey, săptămâna asta, zâmbi Mary.
- Nu ştiu ce vrei să spui, Mary, zise ea, înroşindu-se.

Era chiar aşa de evident?

- Jessie, stai dreaptă în şa! strigă Mary. Nu trebuie să te eschivezi de la răspuns.

- Nu înţeleg.
- Hai, Christy! îţi place de Grey! Se vede, ce Dumnezeu!?
- Arată, bine. Asta nu neg.
- Şi?
- Bine... Este... fermec'or.

Fermecător? Avea nişte reacţii ciudate faţă de el. Reacţii fizice, cu siguranţă.

Christy era o văduvă cu copil mic. Nu avea timp de alte complicaţii. Ce-i tot trecea prin

cap?

- Gata, Jessie. Opreşte-l pe Dr. Doolitle, spuse Mary. Lecţia s-a terminat. Ai fost la înălţime, draga mea.

Jessie zâmbi, încântată de compliment. Christy simţi cum i se sfâşie inima. Fiica ei semăna mult cu Tate. Uneori i se părea că trăieşte cu fantoma fostului ei soţ în casă. Mary o ajută pe Jessie să coboare.

- Hai, du-ţi poneiul în grajd, spuse ea.

Mary şi Christy o urmară.

- Nu trebuie să te închizi în carapace, spuse Mary, luând-o de braţ cu un gest prietenesc şi călduros. Te tachinam şi eu puţin.

Deşi Christy o considera pe Mary o prietenă bună, nu putea să-i dezvăluie emoţiile ce le trăia. Nici ea nu le înţelegea prea bine. Si era mai bine să nu se străduiască să le înţeleagă.

- Stiu, Mary. Iartă-mă. Dar este prea devreme.

- Da, draga mea. Stiu că încă mai suferi după Tate. Si este normal. Iartă-mă tu pe mine. Voiam doar să ştii că Grey este un

băiat extraordinar şi provine dintr-o familie bună.

- De ce s-a angajat aici? întrebă Christy, dorind să pară dezinteresată.

- Ţi-am mai spus. L-a părăsit norocul.

- Are probleme cu autorităţile?

- Nu! în nici un caz!

- Atunci?

- De ce nu-l întrebi personal? Stii că nu-mi place să discut treburi de genul ăsta.

- Nu-l întreb pentru că nu mă interesează. Voiam să fac şi eu conversaţie.

- Cum vrei. Eu trebuie să plec.

Femeia o lăsă singură în faţa grajdului.

în fond de ce îşi punea atâtea întrebări în legătură cu acel Grey? Oricum, nu ajungeau nicăieri. Cel mult, avea să fie o aventură de o vară. Şi era sătulă de astea.

Sigur, sătulă era cam mult spus. Ultima oară când avusese o aventură de o vară, rămăsese însărcinată cu Jessie.

* * *

Grey o ajuta zâmbind pe Jessie să-şi lege poneiul. De fiecare dată când o întâlnea pe Christy, starea lui de spirit se îmbunătăţea.

Era de-a dreptul euforic.
Mary intră în grajd şi-l privi încruntată.
- Nu te mai holba, Jerome. Vezi-ţi de treaba ta.
- Da, doamnă.
- După ce îl legi pe Dr. Doolitle, să-mi aduci calul lui Meg.
Grey o privi atent şi observă în ochii bătrânei doamne o sclipire de amuzament. Mary era o dulceaţă! Avea simţul observaţiei teribil de ascuţit. Nimic nu-i scăpa.

- Da, doamnă, spuse el, f'cându-i cu ochiul.
- Eşti incorigibil!
Grey mustăci, continuându-şi munca. Desfăcu chingile care legau şaua poneiului obosit şi transpirat şi îi puse pe spate o pătură.
Jessie şi Meg îl priveau hlizindu-se. Grey trecu pe lângă ele, făcându-le cu ochiul şi intră în următorea boxă, pregătind de antrenamente calul lui Meg.
Mary intră după Grey, luând calul de căpăstru.

- Hai, Meg, la treabă! Mulţumesc, Grey, spuse ea. Să-mi pregăteşti următorul trăpaş.
- Sigur, doamnă, răspunse el, salutând-o pe Christy, care părea gânditoare şi preocupată de ceva.
- Doolitle este cam încins, spuse ea pe un ton pierdut.
- Nu prea, zise el, trecându-şi mâna peste pătura care acoperea spatele poneiului.

O privi pe sub sprâncene, încercând să înţeleagă de ce se simţea aşa de atras de ea. N-o văzuse decât la antrenamente, de vreo două, trei ori. în rest, nu ştia nimic despre ea.

- Te preocupă ceva? o întrebă el.
- Nu, tresări ea uimită. De ce mă întrebi?
- Eşti tăcută, spuse el, luând un burete ud dintr-o găleată.
- Mă gândeam.

Grey stoarse buretele, trecându-l pe spatele poneiului.

Ce secrete ascundea femeia aceea? îl intriga. De fapt, totul îl intriga la ea. Părul

ei mătăsos, gura voluptoasă, coapsele zvelte...
Nu putea să mai reziste în ritmul acela. Privirile aruncate pe furiş, discuţiile în doi peri şi supoziţiile interminabile îl năuceau. Trebuia să facă pasul hotărâtor, s-o invite undeva.
- Mami, mami! strigă Jessie. Mama lui Meg m-a invitat la Meg acasă în noaptea asta. Mă laşi? Te rooog!
Grey le privi invidios. Christy îşi privea fiica cu dragoste, dându-i la o parte din ochi o şuviţă de păr. Şi-ar fi dorit şi el acelaşi tratament din partea acelei femei delicate.
- Bine, iubita mea. Dar să vorbesc mai întâi cu mama lui Meg.

- Ce bine! ţopăi fericită fetiţa în jurul mamei sale. Grey nu scăpă ocazia şi se apropie de Christy.
- Să înţeleg că eşti liberă în seara asta?
- Da. De ce?
- Nu vrei să iei cina cu mine?
- Cina? întrebă ea, înroşindu-se.
- Da, cina. Masa pe care oamenii o iau de

obicei seara, spuse el cu o sclipire jucăuşă în ochi.

- Serios? Mulţumesc pentru explicaţie, zise ea, rotindu-şi ochii.

- Ei, ce spui?

- Ce ai vrea să spun?

- Ora şase îţi convine?

- Da, acceptă ea fără ezitare.

* * *

Grey o invitase la cină! Christy aruncă o privire rapidă spre Grey. Nici măcar nu mai putea să mănânce. Stomacul îi tremura de emoţie, avea gura uscată şi limba fierbinte.

Restaurantul mexican era plin de lume. Christy încerca să ignore agitaţia din jurul ei, concentrân- du-se asupra lui Grey, care nu o scăpa din priviri.

Chelneriţa îi servi cu tortilla şi salsa.

- îţi plac preparatele cu condimente iuţi? o întrebă el pe Christy.

- Nu, răspunse ea.

- Mie îmi plac.

- Mi se pare normal. Doar eşti din California.

- Să ştii că nu toţi californienii sunt

amatori de condimente iuţi.

- Normal. Depinde de gust. Dar m-am lăsat furată de o idee preconceptă despre oamenii care locuiesc în anumite zone ale ţării.

- Ai ceva împotriva californienilor?

- Nu neapărat. Poate doar faptul că acolo s-au adunat prea mulţi îngâmfaţi pe metru pătrat.

- Cu ce ar fi Kentucky mai bun?

- Nu este mai bun. Dar nici mai rău. Depinde de oameni. Dar ce, te-ai supărat?

- Nu. Nici mie nu-mi place California.

Era pentru prima oară când se întâlneau în altă parte decât într-un grajd. Christy era

emoţionată şi îşi dorea să poarte o conversaţie cât mai lejeră şi mai naturală.

- Din ce parte a Californiei eşti?

Din nord, spuse el, fără să-i mai dea alte explicaţii.

Christy observă că lui Grey nu-i plăcea să vorbesc' despre el, aşa că încercă să-l abordeze pe alte căi.

- Spuneai că ai o soră mai mică, începu ea.

- Da. O cheamă Gloria. Este soră de tată.

Christy îl privi întrebător.

- Mda. Tata este o persoană aparte. A avut multe soţii. Din fericire nu are decât doi copii.

- Pe tine şi pe Gloria.

- Da. Gloria este o dulceaţă, dar mi-e milă de
ea.

- De ce?

- Va avea o copilărie tristă, ca a mea. O copilărie lipsită de dragostea unui tată.

Christy se înnegură. Povestea Gloriei începea să semene prea mult cu cea a fetiţei ei. Si Jessie era un copil fără tată. Ea încercase să facă totul pentru ca fiica ei să nu resimtă acea situaţie.

- Te gândeşti la Jessie? întrebă el cu compasiune, dând dovadă de o intuiţie remarcabilă.

- Da, răspunse ea uimită.

- Christy, nu este acelaşi lucru. Tăticul lui Jessie a murit. Nu şi-a părăsit copilul de bunăvoie. Tatăl meu şi al Gloriei ne-a neglijat din cauza afacerilor şi a femeilor.

- Este mai rău să fii neglijat de tată decât să îl pierzi definitiv? întrebă ea neîncrezătoare.
- Uneori. Eu, de pildă, am fost dezmoştenit din cauza certurilor care au survenit în urma acestei neglijări. Dar eu sunt adult, pot să trec peste aceste lucruri mai uşor, în schimb sora mea Gloria, nu ştiu cum va reacţiona.

Christy îl mângâie uşor pe mână. îi părea îngrozitor de rău pentru suferinţele sufleteşti ale copilăriei lui nefericite.

- De câte ori a fost căsătorit tatăl tău?
- De cinci ori. Ultima ceremonie a avut loc acum o lună. Si toate nevestele au fost mult mai tinere decât el.
- Vai!
- Da, este de mirare!

- Cred că ai suferit mult, trecând de atâtea ori prin traumele divorţurilor tatălui tău.
- Nu prea. Sincer să fiu, nu m-am ataşat de nici una dintre soţiile care s-au perindat prin casa tatălui meu. M-a afectat mult pierderea mamei mele.

- Când a murit? întrebă ea compătimitoare.
- S-a întâmplat anul trecut. Ne iubeam mult. Eram foarte apropiaţi.

Christy îşi căută cuvintele. Nu voia să-l facă să-şi amintească lucruri dureroase. Dar simţea nevoia să afle mai multe despre el.

- Cum a murit?
- A fost răpusă de cancer, spuse el pe un ton aproape şoptit.
- Aşa l-am pierdut şi eu pe Tate, zise ea, izbucnind în plâns.

Christy nu era o persoană care să se exteriorizeze în faţa oricui. De multă vreme nu o mai făcuse.

Fusese căsătorită cu Tate vreme de zece ani. îl iubise mult. Si el o iubise, dar rareori i-o arătase. Fusese un tată bun şi grijuliu, dar niciodată nu-l simţise ca pe un soţ adevărat, iubitor şi atent.

- îmi pare rău, spuse Grey.
- Se pare că avem ceva în comun, zâmbi Christy printre lacrimi.
- Sper ca lucrurile pe care le avem în comun să nu se reducă la atât.

Pentru prima oară în viaţa ei, Christy se simţea înţeleasă şi consolată. Grey era alături de ea.

Chelneriţa reveni la masa lor cu un platou de burrito aburind. Aroma mâncării îi aminti că era înfometată.

- Hai să mâncăm, spuse Grey. Poftă bună.
- Mulţumesc la fel.

Discuţia deveni mai lejeră. Vorbiră despre antrenamentele la staulul Wildwood, despre cai şi copii. în cele din urmă, Grey reuşi s-o facă să râdă şi să uite de necazuri.

într-un cuvânt, se simţeau bine.

După ce terminară de mâncat, chelneriţa le aduse nota de plată şi Grey scoase portofelul. Christy luă o gură de apă şi îl văzu încruntându-se.

- S-a întâmplat ceva? întrebă ea.
- Mda, spuse el, scoţând o bucată de hârtie. Se pare că am uitat să-mi încasez cecul.

Capitolul 4

Grey intră în panică. Cum de fusese aşa de neglijent, încât să uite să-şi încaseze

cecul? Se scotoci prin portofel. Nu avea nici un ban. Si îşi anulase toate cărţile de credit înainte să plece din California, în ideea de a porni de la capăt o viaţă nouă. Realitatea era jenantă. Nu putea să plătească masa.

- Cred că va trebui să mă aştepţi să spăl vasele la bucătărie, încercă el să glumească.

Christy îl privi fără cuvinte, cu gura ei frumoasă întredeschisă de uimire.

- Am fost aşa de agitat de când am venit în Kentucky, încât am uitat să-mi deschid cont în bancă, se grăbi el să-i explice.

- Presupun că resturantul nu-ţi va accepta cecul.
- Nu.
- Stai liniştit, spuse ea amuzată, scotocindu-se prin geantă, am şi eu bani.
- Vai, mă simt aşa de prost. Te-am invitat la cină fără să am nici un ban la mine. Mă poţi împrumuta până mâine?
- Sigur că da.
- Promit că mâine îţi dau toţi banii.
- Serios? îl tachină ea.
- Jur!
- Bine, te cred, spuse ea, strângându-i mâna uşor, consolator. Consideră că ai cont

deschis la mine. Dar nu abuza!
Câtă încredere avea Christy în el! Cu siguranţă nu avea cunoştinţă de existenţa conturilor lui din California. îl credea un simplu grăjdar care uitase să-şi încaseze salariul. îl plăcea aşa cum era el. Dacă nu l-ar fi plăcut, sau ar fi fost o altă fată interesată, l-ar fi lăsat baltă, cu datorie cu tot, la restaurant. Dar ea se oferise să-l împrumute.
Grey ar fi dorit să-i spună tot adevărul. Christy merita să ştie. Dar nu sosise încă momentul.

- Hai să plecăm, spuse ea, lăsând pe masă o sumă de bani.
- Mulţumesc din suflet.
- Lasă asta... făcu ea din mână.
- O să mă recompensez faţă de tine.
- Serios? ridică ea dintr-o sprânceană.

Grey se ridică uşurat în picioare şi îi trase scaunul, conducând-o printre mese spre ieşire. Nu ştia de ce, dar se simţea prost. Christy căzuse pe gânduri şi nu mai scotea nici o vorbă. Pierduse teren în faţa ei? Deschise uşa din dreapta şoferului, făcându-i loc în Mustangul vechi pe care şi-l

cumpărase cu puţin timp în urmă.
Alungându-şi presimţirile negre, Grey intră în maşină şi porni motorul, demarând în trombă.
Christy îl privi uşor uimită, apoi se lăsă pe spătarul scaunului, zâmbind.
în acel moment, Grey se simţi ruşinat de reacţiile lui. Ce-i venise să conducă aşa de nervos, ca un licean rebel? Ce voia să demonstreze?
în scurt timp ajunseră în zona veche a oraşului Louisville, acolo unde locuia Christy. Grey opri

maşina, coborî şi-i deschise uşa, pregătindu-se să-şi ceară scuze pentru comportamentul lui din seara aceea.

Spre surprinderea lui, Christy îl invită în casă. Grey nu ştia ce să creadă. Nu se aşteptase la aşa ceva. Credea că şansele lui fuseseră spulberate de mult.

- Hai, ce faci, nu vii? îl întrebă ea din uşă, cu cheile în mână.

Intrară în clădirea veche cu o arhitectură deosebită. Apartamentul avea camerele înalte şi vopsite într-o culoare caldă. Christy îl invită în camera de zi, ale cărei ferestre

înalte îi dădeau un aer solemn.

Ce vrei să bei?

- Orice.

- Un ceai cu gheaţă?

- Da, spuse el, aşezându-se pe canapea.

Privi încăperea, oprindu-şi atenţia asupra şemineului maiestuos ce trona în mijlocul încăperii. Pe poliţa de marmură văzu numerose fotografii înrămate, cu Jessie şi cu Christy. într-una din ele, o văzu pe Christy mireasă. Deborda de tinereţe, dar nu avea nimic din fericirea tinerelor

mirese. Părea tristă, obosită. Alături de ea, îl văzu pe bărbatul care trebuia să fie fostul ei soţ. Spre surprinderea lui, era mai bătrân decât se aşteptase. Atitudinea lui rigidă îl uimi. Ce fel de bărbat era acela care nu zâmbea nici măcar în ziua nunţii lui?

Fotografiile acelea aveau un mister pe care Grey voia să-l dezlege.

- Gata, îi surâse Christy, intrând cu o tavă mare pe care ducea două pahare şi o carafă de ceai cu gheaţă.

- Lasă-mă să te ajut, sări Grey de pe canapea, luându-i tava grea din mâini.

- Mulţumesc.

- Pentru nimic.

- Vrei zahăr?

- Nu, mulţumesc.

Christy îi turnă cu mâini uşor tremurânde ceai şi îi dădu paharul.

- Este foarte bun, spuse Grey, luând o înghiţitură.

începu să transpire. Conversaţia se blocase. Se simţea ca un adolescent la prima întâlnire. Oricum, Christy era cu trei ani mai mare decât el.

Oare de ce îl invitase în casă? Din prietenie, sau mai mult? La ce se aştepta ea oare de la el?

Christy probabil că îi simţise emoţia, pentru că îl privea rece, stăpână pe situaţie.

Grey îi zâmbi stângaci, simţindu-şi pulsul din ce în ce mai accelerat.

- Nu te mai simţi jenat. Se poate întâmpla oricui, încercă Christy să-i uşureze situaţia.

- Ţi-e uşor să spui.

- Tu crezi că dacă sunt proprietara unui cal, am bani?

Ce voia să-i spună?

- întreţinerea unui cal costă enorm.

- Din banii tăi sunt plătiţi angajaţii ca mine, încercă Grey să glumească.
- De când a murit Tate ne-am descurcat foarte greu cu banii. Cu banii încasaţi de pe asigurarare am terminat de plătit casa. Credeam că pot trăi din salariul meu de profesoară. Dar nu este chiar aşa.
Christy se ridică şi începu să se plimbe prin cameră. Grey se aşează picior peste picior şi o privi în expectativă.
- Nu ştiu dacă am făcut ceea ce trebuia, se frământă ea.

- Ai făcut ceea ce trebuia la vremea respectivă.
- M-a încurcat mult afacerea lui Tate. Brokerul meu încearcă de o lună s-o vândă. Cu banii aceştia aş putea plăti întreţinerea lui Doolitle. Dacă nu, va trebui să-l vând.
- Vai, nu!
- Nu vreau să vând poneiul lui Jessie, spuse Christy, privindu-l cu o faţă palidă. Fetiţa mea a avut de suferit din multe puncte de vedere când a murit tatăl ei. Aş vrea, în măsura posibilităţilor, s-o fac să simtă că nimic nu s-a schimbat.

Grey o privi cu milă. Dacă ar fi putut,le-

ar fi ajutat cu toată dragostea pe Christy şi pe Jessie. îi aminteau de relaţia pe care o avusese el cu mama lui. în copilărie nu simţise lipsuri materiale. Fusese văduvit doar de dragostea paternă.

Dar tatăl lui Jessie murise. Pe umerii lui Christy cădeau toate grijile materiale. Nu mai avea un soţ care s-o sprijine.

- Ţi-am povestit toate astea ca să-ţi dai seama că sunt un caz atipic. Nu semăn cu nici una dintre femeile acelea bogate care-şi duc copiii la călărie.

Aşa că nu trebuie să te simţi jenat din cauza întâmplării din seara asta. Pentru că nici eu nu mă simt.

- Ai fost tăcută pe tot drumul de întoarcere. M-am gândit că şansele mele de a te cuceri s-au dus pe apa sâmbetei.

- Vai, nu! încercă ea să-l liniştească. Mă gândeam dacă să-ţi povestesc despre situaţia mea materială. Nu voiam să te mai simţi prost. De aceea am făcut-o.

Grey rămase impresionat. Christy se gândise la el, la sentimentele lui.

- Nu m-am mai simţit aşa de jenat de când eram în liceu. Jucam într-o piesă de

teatru şi mi-am uitat replicile.

- Serios? zâmbi Christy.

- Da. Mă îndrăgostisem de o fată din sală şi am uitat tot ce trebuia să spun. Acela a fost sfârşitul carierei mele actoriceşti.

Christy izbucni în râs. Atmosfera se detensio- nase.

- Câţi ani aveai?

- Şaisprezece.

- Vai! Şi cum a decurs relaţia cu fata aceea? îl întrebă ea sincer interesată.

- Nu am ajuns nicăieri, bineînţeles. După spectacol am auzit-o comentând cu nişte prietene de-ale ei prestaţia mea jalnică.

- Bietul de tine!

- Trăiam în California printre copii care visau să devină vedete de cinema, îi explică el. Prin acea gafă copilărească devenisem un marginalizat.

- Cred că te-ai simţit îngrozitor.

- Este adevărat, dar în seara asta m-am simţit de zece ori mai îngrozitor.

Christy se încruntă.

- Ce ai? o întrebă Grey.

- Mă gândesc la Jessie... Ce se va

întâmpla cu ea dacă?... Doamne fereşte?
- Nu trebuie, încercă el s-o liniştească.
Cum putea să se gândească la aşa ceva? îi era milă de ea. Părea aşa de vulnerabilă şi singură în faţa vieţii!
între ei se lăsă tăcerea. Grey îi urmări mişcările, reacţiile, privirea tristă, preocupată. Era atât de aproape de ea încât se simţea prins în vraja mirosului de lavandă pe care îl emana la fiecare mişcare. încet, ca prin vis, Grey se apropie de ea şi îi mângâie obrajii delicaţi.

îi ridică bărbia privind-o drept în ochi, apoi se aplecă şi o sărută uşor.
Christy închise ochii, invitându-l să nu se oprească. Grey o sărută din ce în ce mai aprins, prins în vâltoarea pasiunii.
- Doamne, respiră greu ea, sprijinindu-se între pernele canapelei, epuizată.
Grey o privi înfometat, dorind s-o sărute iar şi iar. Dar se abţinu. Se întoarse spre măsuţă şi luă paharul de ceai, sorbind însetat lichidul amărui.
- Iartă-mă, spuse el, dregându-şi glasul.
Christy îl privi uimită.
- De ce? Nu-mi pare rău că m-ai sărutat.

- Nici mie.
- Atunci?
- Cred că... mă îndrăgostesc de tine, spuse el, fără să se gândească.

Ochii lui Christy se măriră şi Grey îşi dădu seama că făcuse o greşeală. N-ar fi trebuit s-o sperie.

- Doamne! şopti ea.
- Nu trebuie să te sperii.
- Nu mă sperii, doar că... Mă simt atrasă de tine, dar nu poate fi vorba de dragoste. Nu m-am

gândit niciodată... Este mult prea devreme. Ne-am întâlnit de câteva ori la grajd şi am ieşit doar o seară împreună... Grey, nu ştiu ce să spun.

- Nu crezi în dragostea la prima vedere? întrebă el cu priviri înflăcărate.

- Nu ştiu. Tu?

- Eu cred. Este pentru prima oară când cred.

- A trecut aşa de mult de când... Grey, am fost căsătorită zece ani de zile. Apoi Tate s-a îmbolnăvit... întâlnirea cu tine m-a dat peste cap. Nu mă aşteptam să se mai întâmple ceva interesant în viaţa mea.

- La fel şi eu, spuse el, înghiţind greu. Ascultă-mă, Christy. Nu trebuie să vorbim despre asta acum. Şi eu sunt derutat. Dar să nu considerăm asta un subiect închis.

- Bine, spuse ea.

Lui Grey nu-i venea să creadă că ea acceptase. El îi dezvăluise sentimentele şi Christy nu-l respinsese. Dimpotrivă. Admisese că simţea ceva pentru el. Şi el era bulversat dându-şi seama că se îndrăgostise de ea aşa de repede. Cuvintele îi ieşiseră pur şi simplu din gură singure şi negândite.

Probabil că aşa simţise şi Carlton faţă de soţiile lui. Dar Grey nu voia să-şi imite tatăl. Nu avea nevoie de flirturi şi iubiri trecătoare.

Se ridică în picioare, îndreptându-se spre şemineu. Fotografia lui Tate îi atrăgea atenţia fără să vrea. Nu ştia de ce, dar îi era ciudă pe el. Era gelos.

- Am atâtea probleme pe cap, spuse ea, lăsându-şi privirea în pământ.

- Să înţeleg că acum te preocupă vânzarea afacerii lui Tate? o întrebă el, băgându-şi intimidat mâinile în buzunare, făcând semn din cap spre fotografia de pe

şemineu.

- Da, răspunse ea gânditoare. Nu ştiu când se va vinde, dacă se va vinde, ce preţ aş obţine pe ea... Brokerul nu mi-a dat mari speranţe.
- De ce? Ce fel de afacere conducea?
- Ceva neinteresant, oricum.
- Adică?
- O afacere cu computere.

Capitolul 5

Computere? Grey primise cuvintele ei ca pe o lovitură în plex. în drum spre Prospect nu reuşise să se gândească la nimic altceva decât la afacerea lui Tate Shannon. Christy îi povestise despre compania pe care o condusese soţul ei. Se ocupa cu servicii de depanare şi vânzare. Faţă de compania tatălui său, aceea era ca şoarecele pe lângă elefant. Carson nu se încurca cu nimicuri. Compania Jerome se ocupa cu producţia de softuri şi avea o cifră de afaceri enormă.

Ajungând la fermă, Grey coborî din maşină, bucurându-se de boarea răcoroasă a nopţii. Nu-i venea să intre în apartamentul de deasupra graj-

dului, pe care i-l oferise Mary. Se simţea agitat. Evenimentele prin care trecuse în seara aceea nu-i dădeau pace. Fusese o seară plină.

Ar fi vrut s-o ajute pe Christy să-l păstreze pe Dr. Doolitle. N-ar fi suportat să vadă dezamăgirea în ochii micuţei Jessie, aşa cum o văzuse de nenumărate ori la Gloria.

Sora lui mai mică suferise adesea din cauza neglijenţei tatălui lor, care uita să apară la evenimentele importante ale fiicei sale. în cazul surorii sale, Grey nu avea nici o putere. Nu i-ar fi schimbat în veci comportamentul lui Carson.

Putea în schimb să facă ceva pentru Christy şi Jessie. Dar ce? Se simţea neajutorat.

Când lucra la companie, deţinea controlul şi, cel mai important, banii. Ca grăjdar, salariul lui era infim. Ca dovadă că în acea seară nu reuşise să-şi plătească nici măcar consumaţia. La naiba!

Pentru prima oară regreta faptul că nu avea bani. Bani pentru a cumpăra compania lui Tate Shannon.

Dar chiar nu avea bani? Bineînţeles că avea! Doar că n-ar fi vrut să se folosească de ei. îşi făcuse o promisiune: să pornească o nouă viaţă, de la zero.

Se afla într-o situaţie fără ieşire. Trebuia să le ajute pe Christy şi pe Jessie. Banii din conturile lui nu-i ajungeau pentru a cumpăra afacerea lui Tate, dar dacă ar fi vândut nişte proprietăţi...

Da. Ideea prindea contur şi nu-i mai dădea pace. Aşa avea să facă.

Intră în apartament, gândindu-se la problemă în continuare. Avea să se folosească de banii pe care îi câştigase singur. Asta nu însemna că trebuia să se întoarcă la viaţa pe care o dusese în California.

Ideea de a o ajuta pe Christy îl entuziasmase peste măsură. Abia aştepta s-o vadă fericită. La fel cum Christy voia să-şi vadă fiica fericită.

De ce îşi dorea să facă asta? Pentru că o iubea. Cu siguranţă o iubea. Se îndrăgostise de ea la prima vedere, aşa cum îi mărturisise şi ei.

Trebuia să cumpere afacerea lui Tate,

dar sub un nume fals. Nu voia să afle nimeni că el o ajutase pe Christy. Dar asta însema s-o mintă din nou. Deja o minţise omiţând să-i spună că tatăl său era multimilionarul Carson Jerome.

Christy nu trebuia să i se simtă datoare sau obligată. Voia ca ea să se îndrăgostească de el, de la sine. Să-l iubească pentru ce era, nu pentru ce avea.

Trebuia să-şi ascundă generozitatea pentru că altfel ar fi pierdut-o pe femeia de care se îndrăgostise.

* * *

- Jessie! strigă Mary Wilder. Ţine-l în frâu! Bravo! Aşa! Acum dă-i drumul.

Christy urmărea spectacolul susţinut de fiica ei şi alte patru fetiţe. Soarele puternic de iunie o făcea să transpire abundent şi simţea că i se face rău. Niciodată nu suportase căldurile din Kentucky.

Sau poate Grey Jerome era de vină. Stătea de partea opusă a arenei, dând instrucţiuni fetiţelor, completând-o pe Mary. Se pricepea destul de bine la instructaj, pentru un simplu grăjdar. Părul lui roşcat strălucea în soare ca o flacără vie. Era un

bărbat frumos.

Inima lui Christy începu să bată în ritmul cadenţat al copitelor poneilor. îşi puse mâna la ochi, protejându-se de soare. Grey avea ceva care o intriga. îi mărturisise că se îndrăgostise de ea, dar asta nu o făcea să se simtă mai bine. Dimpotrivă. O neliniştea.

Nu o deranjase incidentul cu banii. Nici ea nu era bogată. Si făcuse bine că îi povestise despre situaţia ei materială. Dar ea trebuia să se gândească în primul rând la Jessie şi la bunăstarea ei. Nu-şi permitea să se îndrăgostească de un grăjdar la fel de sărac precum era ea.

- A mers bine, îi spuse mulţumită Mary.
- Crezi?
- Priveşte! Acum vine partea finală.

Cei cinci ponei călăriţi cu graţie şi pricepere de fetiţe se apropiară de juriu în linie dreaptă şi după ce se opriră rămaseră nemişcaţi.

Văzându-şi copilul, inima lui Christy se umplu de mândrie şi începu să aplaude frenetic alături de ceilalţi spectatori.

- A avut o evoluţie excelentă, spuse Grey, apropiindu-se de ea şi de Mary.

- Stiu, spuse Christy, fără să-şi mai ia ochii de la fiica ei.
- După părerea mea, iese pe primul loc, spuse Mary.
- Si eu spun la fel, o aprobă Grey.

Juriul se apropie de cai, inspectându-i îndeaproape. Christy îşi frământă emoţionată

mâinile. Grey o văzu şi îşi puse un braţ liniştitor în jurul umerilor ei. Aşteptarea era ca o tortură. Cine avea să câştige?

- Hai, hai, şopti ea.

Grey o strânse uşor de mână. Christy îl privi îndurerată. Grey o privea aşa de frumos! Jocul acela trebuia să ia sfârşit. Trebuia să-i spună că nu mai puteau continua. Pentru binele fiicei sale.

- Şi pe locul întâi... anunţă crainicul, Dr. Doolitle călărit de Jessica Shannon!

- Doamne! strigă fericită Christy, aplaudând emoţionată până la lacrimi.

- Bravo! strigă şi Grey. Ştiam eu.

- De unde ai ştiut?

- Am eu un al şaselea simţ, îi făcu Grey enigmatic cu ochiul.

Toată lumea năvăli în arenă să felicite

câştigătorii. Mary puse o panglică albastră de câştigător în jurul gâtului poneiului şi organiză o mică grupare pentru fotografia de final.

- Felicitări, Jessie, spuse Christy sărutându-şi fiica, orbită de blitz-urile ziariştilor.

- Mulţumesc, zise ea, respirând agitat. Am câştigat prima mea panglică albastră!

- Ai meritat-o. Si priveşte ce frumoasă este cupa! spuse Mary, agitând cu mândrie trofeul de cristal.

- Ai fost la înălţime, spuse şi Grey, ciufulind-o.

Christy îl privi şi el îi făcu jucăuş cu ochiul. Inima începu să-i bată cu putere şi îşi lăsă privirile în jos.

Se obişnuise cu acele reacţii. Grey o făcea mereu să se simtă ca o adolescentă. Pentru a zecea oară se hotărî să-i spună cât mai curând că aşa nu mai mergea.

- Nu mai pot, oftă Jessie. Vreau să mă schimb. Costumul ăsta mă omoară.

Sări de pe ponei şi luând-o de mână pe Mary, porniră spre vestiare. Grey îl luă pe Doolitle de căpăstru şi porniră alături de

Christy către grajduri.

- Unde o fi dispărut toată lumea? întrebă Christy privind în jur.

- S-au dus să urmărească restul spectacolului, îi explică el, punând o pătură pe spatele poneiului.

- A, da.

- în sfârşit suntem din nou singuri! spuse el, zâmbindu-i.

Christy se prefăcu că nu pricepe mesajul.

- Christy?

- Da...

Grey se aplecă uşor şi o sărută cu tandreţe pe buze.

- De când vreau să fac asta, zâmbi el.

Christy privi în altă parte.

- Ce se petrece cu tine? Nu-ţi place cum te sărut?

- Ba da. Foarte mult.

- Bine. Mă îngrijorasem.

- Grey... Hai să stăm puţin pe scaune.

- Presimt că îmi vei ţine o predică, mustăci el. Christy îşi frământă mâinile, neştiind de unde să pornească. îşi luă inima în dinţi şi începu:

- Grey, vreau să vorbim.

- Spune, Christy. Ce te preocupă?

- Mi-e teamă că ţi-am dat speranţe deşarte.

- Ce vrei să spui?

- Mi-ai zis că mă iubeşti...

- Da, te iubesc şi aş vrea să ajungi şi tu să simţi asta pentru mine. Dar nu te grăbesc, ţi-am mai spus.

- Nu e vorba de asta...

-Atunci? Nu poţi să mă iubeşti? întrebă el îndurerat.

- Nu. Aş vrea, dar nu pot.
- Nu are sens ce spui. Vrei. Cum să nu poţi? Ce te reţine? Ai spus că nu ai pe nimeni.
- Nu am, este adevărat.
- Nu-ţi place de mine?
- Ba da. Si ţin la tine. Si mă faci să mă simt ca o adolescentă îndrăgostită.
- Foarte bine, spuse el, ridicând din umeri. Asta şi voiam. Este un început.
- Da, dar nu-mi permit să mă las purtată de sentimentul ăsta. Trebuie să mă gândesc la Jessie.

Grey o privi, încercând să înţeleagă mesajul.

Ce încerca ea să-i spună?

- Ce legătură are Jessie cu asta?

- Grey, am o responsabilitate mare. Nu pot să fiu egoistă. Jessie este mai imporatntă decât mine.

- Vrei să spui că nu ai de gând să te implici într-o relaţie cu mine, concluzionă Grey.

- Cam aşa ceva.

Grey îşi trecu degetele prin păr. La orice se aşteptase, numai la aşa ceva nu.

- Dar mi-ai spus că vrei să-mi dai măcar o şansă, nu se lăsă Grey.

- Ţi-am spus-o într-un moment de confuzie. Eram ameţită de sărutările tale, de vorbele pe care mi le spuseseşi...

- Şi acum?

- Acum gândesc limpede. Nu pot.

- Ţi-e chiar aşa de greu?

- Da. Am un copil de crescut.

- Christy, vorbeşte raţiunea din tine şi nu inima, constată Grey.

- Aşa şi trebuie! exclamă ea, încercând să se apere. Indiferent cât de mult ţin la tine, nu pot să mă implic într-o relaţie, atâta timp cât Jessie are nevoie de mine.

- De ce?
- Abia pot avea grijă de mine şi de fata mea. Nu pot să mă leg de cineva care...
- Spune, Christy, mă pricep să primesc lovituri.
- Care... câştigă mai puţini bani decât mine.

Lui Grey îi venea să plângă şi să râdă. Asta era ironia sorţii. Când femeile din jurul lui ştiau că are bani, îl iubeau pentru avere. Acum, când această femeie ştia că nu are bani, tocmai de aceea nu putea să-l iubească.

- înţeleg, spuse el acru.
- Grey! Nu vreau să te rănesc, minţindu-te. M-am gândit că ar fi mai bine să-ţi spun acum, înainte ca lucrurile să evolueze. Aşa vom avea de suferit mai puţin.
- Mda.
- Grey, nu te supăra. îmi pare rău, dar... spuse ea, luându-i mâinile într-ale sale.
- Dar nu este o situaţie permanentă, încercă el s-o convingă. Nu am de gând să fiu grăjdar toată viaţa. Vei vedea de ce sunt în stare. Acordă-mi puţin timp şi încredere.

- Stiu, dar...
- Ţi-e teamă.
- Da. Nu vreau să-mi asum riscuri.
- Orice relaţie presupune un risc.
- Stiu prea bine. Tocmai de aceea...
- Dar şi atunci când te căsătoreşti, nimeni nu-ţi va garanta că relaţia va dura.
- Acum zece ani am făcut o greşeală asemănătoare şi aşa s-a născut Jessie.
- Dar Jessie nu este o greşeală.
- Nu spun că fetiţa mea este o greşeală, dar consecinţele au fost dezastruoase.

- Crede-mă! Nu vei face o greşeală iubindu-mă.
- Nu, Grey, nu vreau să te rănesc.
- Dar o faci.

Grey se ridică şi începu să-l ţesale pe Doolittle. Dacă l-ar fi văzut în acel moment tatăl său, s-ar fi tăvălit pe jos de râs şi i-ar fi spus: „Ţi-am zis eu! Banii contează!“

Celularul lui Christy sună, întrerupându-le gândurile. Grey nu se întoarse spre ea, dar ascultă:

- Serios? Doamne, nu-mi vine să cred, spuse Christy. Mulţumesc. Te sun eu luni.

Grey o privi. Era palidă. Se apropie de ea şi o întrebă îngrijorat:

- Ce s-a întâmplat? Veşti proaste?
- Nu, spuse ea, privindu-l intrigată.
- Poţi să-mi spui şi mie?

Christy respiră adânc şi vorbi, cu faţa plină de emoţii amestecate. Părea în acelaşi timp fericită, confuză, uimită.

- Era avocatul meu. Mi-a spus că cineva a cumpărat afacerea lui Tate.

Grey tăcu un moment, privind în altă parte.

- Cine? întrebă el.

- Nici el nu ştie. A încheiat contractul cu un avocat.

Grey îşi frecă braţele, preocupat.

- Asta înseamnă că grijile tale financiare au luat sfârşit, spuse el, privind-o pe sub sprâncene.
- Aşa se pare, spuse ea, plimbându-se în cerc emoţionată şi frământându-şi mâinile. Nu ştiu. Vestea asta m-a cam dat peste cap. Trebuie să mă gândesc.
- Acum îl poţi păstra pe Dr. Doolitle, spuse Grey încet.
- Da, slavă Domnului! Adică aşa cred.

Nici măcar nu ştiu cu cât s-a vândut afacerea.
Grey zâmbi. El ştia.
- Si poate acum vei fi dispusă să-mi oferi o şansă, profită el de ocazie. Reţine, nu voi fi grăjdar toată viaţa.
- Stiu, Grey, dar...
- Ei, ce spui? îmi oferi şansa?
Christy se aruncă de gâtul lui şi îi şopti în ureche:
- Grey, mereu am fost dispusă să-ţi ofer o şansă. Dar acum s-a ivit într-adevăr momentul să ţi-o dau.

Capitolul 6

- L-ai mai călărit vreodată pe Dr. Doolitle? o întrebă Grey, zâmbind.
- Nu, răspunse Christy, privind cu frică poneiul din faţa ei.
- Este foarte uşor, mamă.
- Ţi-e uşor să spui, zise ea, întorcându-se spre fiica ei. La vârsta ta, poate că aş fi făcut-o fără teamă. Şi oricum, este poneiul tău, tu îl cunoşti bine. Nu ştiu ce să zic...
- Hai, mamă, nu-ţi fie frică.

Lui Christy nu-i era frică. Era doar emoţionată. Totdeauna îşi dorise să-l călărească pe Dr. Doolitle.

Mary era plecată din oraş şi Grey se oferise să-i dea lecţii în locul ei.

- Trebuie să te simţi ca un cowboy ca s-o faci cum trebuie, îi explică el.
- Ca un cowboy???
- Ei, bine, cowgirl. Hai, sus cu tine.
- Să trăiţi! zâmbi Christy.
- Vrei să te ajut?
- Nu, mulţumesc.

Doolitle avea o înălţime impresionantă pentru un ponei. Părea un cal în toată regula.

Christy ar fi avut nevoie de ajutor, dar nu voia să se facă de râs în faţa lui Jessie. îşi puse curajoasă un picior în scări şi îşi luă avânt, reuşind să se suie pe ponei.

- Bravo! o încurajă Grey.

Christy îi aruncă o privire ucigătoare.

De când acceptase faptul că îşi permitea să se îndrăgostească de Grey, se hotărâse să păstreze totuşi controlul situaţiei. în zece

ani de zile, uitase cum era să iubească un bărbat. Se simţea la fel de stângace ca acum, când călărea pentru prima oară. Stângace, speriată, dar deosebit de încântată.

Simţindu-i emoţia, Dr. Doolitle fornăi. Grey îl apucă de căpăstru.

- Nu, dă-i drumul, spuse Christy. Lasă-mă că mă descurc.
- Cum vrei.

Porniră spre arenă. Christy nu mai călărise de multă vreme. îi era greu să meargă pe cal şi la pas. Dar îşi aminti repede. Era ca mersul pe bicicletă. Se bucura că nu se făcuse complet de râs în faţa lui Jessie şi a lui Grey.

- Comandă-i să meargă la trap, o sfătui Grey. Christy o văzu pe Jessie stând pe scaunul lui

Mary, cu Grey alături, şi imaginea o impresionă. Arătau bine împreună.

Era adevărat, Grey nu va putea niciodată să-l înlocuiască pe Tate. Arăta mai degrabă ca un frate mai mare al lui Jessie.

Grey urmări evoluţia noii lui eleve cu

fascinaţia îndrăgostitului. Christy era o călăreaţă bună şi arăta bine în şa.

- Gata, Christy, la pas.

- Slavă Domnului! strigă ea, gâfâind uşor. Doolitle este mai greu de călărit decât mi-am imaginat.

Jessie izbucni în râs aruncându-i o privire plină de semnificaţii lui Grey. Sigur că Doolitle era greu de călărit! Jessie câştigase concursul pentru că avea talent şi muncise din greu.

- Nu este deloc greu de călărit, bravă ea.

- Hai, Jessie, nu mai face pe grozava, spuse Christy râzând.

Grey căzu pe gânduri. Când era de vârsta lui Jessie, Carson, pe atunci căsătorit cu mama Gloriei, era mult mai apropiat de el, tocmai datorită cursurilor de călărie. Doar că tatăl său îi pretindea să câştige toate concursurile. Relaţia lor se schimbase radical atunci când Carson se despărţise de mama Gloriei. Si de atunci nimic nu mai fusese ca înainte.

Dar nu mai voia să-şi amintească trecutul. Acum le avea pe Christy şi Jessie.

Se bucura că le salvase financiar, cumpărând compania lui Tate. Meritase efortul. Chiar dacă ele nu ştiau cine era adevăratul Grey.

- Bravo, mamă! aplaudă Jessie de pe scaunul lui Mary. Arăţi ca un cowboy adevărat.

- Ca o cowgirl, o corectă ea.
- Ai călărit bine, Christy, pentru prima şedinţă, spuse Grey.
- Mulţumesc.
- Nu uita! Genunchii strânşi şi împingi călcâiele în jos, spuse el, potrivindu-i picioarele în scări.
- Ţin bine mânile? întrebă ea, înroşindu-se în urma atingerii lui intime.
- Nu. Ţine-le puţin mai sus. Şi privirea între urechile poneiului.
- Aşa?
- Da. Şi locul întâi... Christy Shannon pe Dr. Doolitle!
- Fac contestaţie! strigă Jessie, sărind de pe scaun şi alergând spre ei. Juriul a fost mituit!

Christy izbucni în râs.

- Stai liniştită, Jessie n-o să-ţi pun niciodată în pericol premiul.
- Te ajut să cobori? o întrebă Grey.

Christy coborî din şa, ajutată de braţele puternice ale lui Grey. Apoi se întoarse cu faţa spre el, privindu-l drept în ochi. Grey nu reuşi să se abţină şi o săurtă uşor pe buze.

- Hei! Ce faceţi acolo? strigă Jessie.
- Ne jucăm, râse Grey.
- Nu mă prostiţi voi pe mine!

Christy izbucni în râs, cu obrajii în flăcări. Se desfăcu din îmbrăţişare şi porniră toţi trei împreună cu Dr. Doolitle spre grajduri. „Prostit“ era cun cuvânt bun. Descria exact felul în care se simţea Grey. Prostit şi ameţit. Si foarte, foarte norocos.

* * *

Christy era fericită. Era îndrăgostită şi se simţea iubită. Acum, că problemele financiare dispăruseră se simţea liberă să-şi dea drumul sentimentelor. Dovezile de dragoste ale lui Grey erau vii şi grăitoare. Se simţea înconjurată de o aură de tandreţe.

- Vrei un hot-dog? o întrebă Grey.

- Poftim? Să ne stricăm imaginea? spuse ea, privind costumul impecabil al lui Grey şi rochia ei neagră de cocteil.

- întrebam şi eu.

- Nu, nu vreau.

- Nu ţi-e foame?

- Nu prea, spuse ea, privindu-i ochii rugători. Vai, iartă-mă. Ţi-e foame, nu-i aşa?

- Sincer să fiu, aş fi în stare să mănânc un cal întreg. Chiar vrei să urmărim tot restul spectacolului?

- Nu prea mă interesează harnaşamentele de paradă. Hai să ne luăm ceva de mâncare. Dar exclus hot-dog.

- Bine. Şi să ştii că de data asta am bani.

Christy zâmbi, dându-şi ochii peste cap. Grey se ridică în picioare şi îşi făcu loc printre spectatori.

Mary le oferise două bilete la spectacolul hipic din Lexington, dându-le ocazia de a fi din nou singuri împreună. Christy nu văzuse niciodată un asemenea spectacol, dar nici nu părea atrasă de el.

- Aşteaptă-mă aici, îi spuse Grey, ajutând-o să se aşeze pe un scaun, la o masă în zona amenajată în chip de restaurant. Ce ai vrea să comand?

- Las la alegerea ta.

- Orice, în afară de hot-dog.

- Perfect. Dar eşti sigur că ai bani? întrebă ea, râzând.

- Sper, zâmbi el, îndepărtându-se.

Christy îl privea. Acum era singură şi putea să se gândească în voie la relaţia lor. Se simţea foarte bine. Un pic euforică.

Nu-i părea rău că se îndrăgostise de Grey. Nu arăta nici pe departe ca un grăjdar obişnuit. Avea graţie şi eleganţă. Se vedea că nu era făcut pentru aşa ceva, deşi se pricepea mai bine decât oricine la cai. Putea s-o înlocuiască chiar şi pe Mary. Spera doar să se ţină de cuvânt şi, la un moment dat, să se orienteze spre altă meserie, pentru că şi-ar fi dorit un viitor alături de el. Salariul lui de grăjdar şi al ei de profesoară nu le asigurau nici pe departe un trai decent. Dar poate era prematur să se gândească la o eventuală căsătorie cu el.

După cincisprezece minute, începu să privească neliniştită în jur. Grey nu mai apărea. îl reperă cu uşurinţă prin mulţuime. Nimeni nu avea părul atât

de roşcat şi strălucitor ca el. Zâmbi fericită. Era aşa de arătos! Nici o femeie care venise însoţită la spectacol nu se putea lăuda cu o companie aşa de atrăgătoare. Şi observase o mulţime de rivale întorcând capul după el. Se simţea mândră.

Inima începu să-i bată cu putere. Cu cine era Grey? Alături de el apăruse o femeie tânără, platinată şi deosebit de elgantă. Pe lângă ea, Christy părea o cenuşăreasă. Gelozia îşi arătă colţii. Cine era femeia aceea şi de unde o cunoştea Grey?

Pentru prima oară, realiza că Grey era un bărbat seducător, tânăr şi cu perspective. Şi ea trebuia să fie foarte atentă. Cum putea ea, văduvă cu copil mic, să se lupte cu asemenea rivale?

Femeia platinată îl sărută apăsat pe obraz şi se întoarse spre un bărbat în vârstă. Christy răsuflă uşurată. Cei doi

păreau a fi împreună. Dar cine era bărbatul acela în vârstă? Parcă îl cunoştea de undeva.

Şi deodată îşi aminti. Era un multimilionar cunoscut, pasionat de cai de curse, care deţinea o herghelie de campioni. Dar de unde îl cunoştea Grey? Lucrase pentru el?

îşi întoarse atenţia spre Grey şi îşi dădu seama din privirile lui că se simţea stânjenit. Se hotărî să descopere singură misterul. Se ridică de la masă şi îşi făcu loc prin mulţime.

- Grey, spuse ea, apropiindu-se de cei trei.
- Prietena ta? întrebă femeia aceea frumoasă.
- Da. Christy Shannon, o prezentă Grey.
- Vai, ce frumoasă este! Felicitări, Grey. Dar pe noi nu ne prezinţi? întrebă femeia. Sau ţi-e ruşine?
- Chiar aşa, Grey, nu te-am educat în spiritul ăsta, interveni şi bărbatul.

Christy îi privi confuză. Ce voia să spună omul acela?

Grey strâmbă din nas şi privind-o cu regret

pe Christy, spuse oftând:

- Christy, ţi-o prezint pe mama mea vitregă, Lana şi pe... Carson Jerome, tatăl meu.

Capitolul 1

Christy împietri. îşi plimbă privirea de la Grey la cel care-i fusese prezentat drept tatăl lui. Acum îşi dădea seama de ce figura acelui bărbat i se părea familiară. Grey semăna mult cu tatăl lui.

Se simţea profund dezamăgită, trădată, minţită.

- Noi voiam să mâncăm ceva. Vreţi să luaţi masa cu noi? întrebă Carson Jerome.

- Nu, noi aveam alte planuri, spuse Grey pe un ton rece.

- Bine, atunci sper să ne mai vedem, răspunse dezamăgit tatăl său.

- Poate, spuse Grey. La revedere.

Christy nu mai apucă să-i salute pentru că Grey o trase de mână, îndepărtându-se de cuplu.

Se aşezară la masa lor. Grey părea nervos. îşi plimba neliniştit palmele prin părul lui roşcat, privind în jur.

Christy se abţinu să facă vreun comentariu. Revelaţia era prea proaspătă în mintea ei. Simţea cum i se ridică tensiunea. Era din ce în ce mai furioasă pe Grey. O lăsase să creadă că era un grăjdar sărac, atunci când el era de fapt fiul multi-milionarului Carson Jerome. De ce omisese să-i spună cine era el de fapt?

Nu păreau a fi certaţi. Carson Jerome păruse bucuros să-şi întâlnească fiul. Doar Grey fusese cam nepoliticos. Si asta poate din cauza prezenţei ei. Se simţea cu musca pe căciulă. Ce-i ascundea?

Dar mai furioasă era pe faptul că Mary îi ascunsese adevărul. Cu siguranţă că ştiuse pe cine angajase.

Nu era de mirare că Grey se pricepea la cai. Tatăl său deţinea o adevărată herghelie de campioni şi probabil că râsese de ea atunci când văzuse cât de devotată era poneiului ei amătât.

De ce se ascundea? De ce o minţise? Si dacă o minţise o dată, probabil o minţise şi

în legătură cu faptul că o iubea. Nu mai ştia ce să creadă.

- Vreau să plec acasă, spuse ea pe un ton dezamăgit.

Grey o privi disperat. Ştia că legătura lor se va
sfârşi într-o zi. Avea un noroc! Halal!
Tocmai acum trebuia să se întâlnească cu tatăl său? îi venea să dispară pur şi simplu de ruşine şi supărare. Cum să-şi mai repare greşeala?

- Vreau să plec acasă, repetă Christy mai hotărâtă.
- Bine. Să mergem.

Se ridicară de la masă şi Grey încercă s-o ia de mână. Christy se smuci nervoasă.

- încetează!

Grey îşi retrase mâna nefericit, simţindu-se bun de nimic, aşa cum se simţise ani de zile în faţa tatălui său.
Nu mai putea trăi aşa. Se îndepărtase de Carson Jerome tocmai pentru a-şi găsi adevărata personalitate, adevăratul destin, adevărata dragoste. Blestemul Jerome îl urmărea oriunde se ducea. Trebuia să facă

ceva. Trebuia să-i spună adevărul lui Christy. Poate nu era prea târziu.
Luă hotărârea, suindu-se în Mustang, alături de Christy, pe locul şoferului.

- Eu şi tatăl meu ne-am certat foarte tare. M-a dezmoştenit. De asta locuiesc în Kentucky.
- Este treaba ta de ce locuieşti în Kentucky. Nu mă interesează.
- Haide, Christy, fii bună şi înţelege-mă. Sunt certat cu tatăl meu şi de aceea nici nu ţi-am povestit despre el prea multe.
- Prea multe? Era suficient să-mi spui esenţialul. Că eşti fiul lui Carson Jerome.
- Sunt fiul lui, dar parcă nu aş fi.
- Mie mi s-a părut că te iubeşte foarte mult şi se bucură să te vadă.
- Ţi s-a părut. Nu-l cunoşti.
- Mă rog. Ideea este că m-ai minţit.
- Ba nu te-am minţit.
- Bine. Ai omis să-mi spui cine este tatăl tău. Tot minciună se cheamă.
- Am venit în Kentucky în ideea de a-mi reface viaţa, uitându-mi tot trecutul. Mary m-a ajutat foarte mult oferindu-mi o slujbă.

Aşa am ajuns grăjdar.

- Si Mary de ce nu mi-a spus cine eşti?
- Am rugat-o eu să fie discretă.

- De unde o ştiai pe Mary?
- Lucra pentru tatăl meu.
- Minunat! exclamă ea, încrucişându-şi braţele peste piept. Şi cum crezi că ar trebui să mă simt eu?
- Christy, te rog, încearcă să mă înţelegi. îmi doream un nou început. Mă săturasem să fiu asociat cu imaginea tatălui meu. Voiam o viaţă simplă.
- Foarte bine. Şi asta presupunea să mă minţi?
- Nu te-am minţit.
- Repet. Nu mi-ai spus adevărul. Este acelaşi lucru.
- Nu era important, spuse el încet, atingându-i braţul.
- Nu era important! pufni ea. M-ai lăsat să cred că eşti grăjdar!
- Dar sunt grăjdar. Trecutul nu mai contează pentru mine. Voiam ca tu să mă placi pentru cine sunt, nu pentru că tatăl meu este Carson Jerome.

- în nici un caz nu te-aş fi plăcut pentru faptul că eşti fiul lui Carson Jerome. Poate că aş fi ajuns să

te iubesc, dacă nu mi-aş fi pierdut încrederea în tine. Ţi-ai ascuns adevărata identitate, minţindu-mă pe mine şi pe fiica mea.

- Am omis să-ţi menţionez că tatăl meu este foarte bogat. Asta-i tot. Nu voiam să risc să începi să mă placi pentru banii tatălui meu.

- Tot nu înţelegi!

- Ce vrei să spui?

- Eşti aşa de egoist, încât nu-ţi dai seama că minţindu-mă, eu nu mai pot avea încredere în tine. Asta este ideea! De unde să ştiu eu că nu m-ai minţit şi în alte privinţe? De exemplu atunci când mi-ai spus că mă iubeşti?

- îţi jur că nu te-am minţit! strigă el înverşunat.

- Nu te mai cred.

Doamne! La aşa ceva nu se aşteptase. Cum s-o convingă? O iubise din prima clipă şi acum o iubea la fel de mult.

- îmi doream dragostea ta... spuse el, pornind maşina.

Conduse în tăcere, gândindu-se la încurcătura în care intrase. Tăcerea lui Christy era ostilă.

Tăcerea lui era plină de îngrijorare. Poate era mai bine să-i spună acum tot adevărul.

- De asta nu ţi-am spus nici de afacerea lui Tate.

- Poftim?

- Ei bine, eu am fost acela care a cumpărat afacerea lui Tate, recunoscu el, dorind să fie sincer până la capăt.

- Ai cumpărat-o? De ce?

- Voiam să te ajut, spuse el încruntat, concen- trându-se asupra drumului.

- Să mă ajuţi!?

- Da. Nu-ţi aminteşti când mi-ai povestit că dacă nu vinzi afacerea lui Tate nu poţi păstra poneiul Doolitle pentru Jessie?

- Dar nu ţi-am spus s-o cumperi.

- Ştiu. Asta pentru că nu ştiai că pot s-o fac. Dar am făcut-o pentru că te iubesc.

- Nu trebuia, spuse ea cu răceală.

- Nu suportam să te văd că suferi din cauza banilor. Dar nici nu voiam să ştii cine eram eu de fapt.

- Scuzele astea nu schimbă cu nimic datele problemei.

- La început, când mă credeai un simplu grăjdar, aveai încredere în mine, încercă el s-o convingă.

- Nu mai ţine, Grey.

- Faptul că sunt milionar schimbă cu ceva datele problemei?

- Da. M-ai minţit.

- Nu chiar.

- Asta este părerea ta. Din punctul meu de vedere, nu cred că mai pot avea încredere în tine.

- Si asta ce înseamnă?

- Că nu pot continua relaţia cu tine.

Grey simţi că i se rupe inima. Nu mai vedea cale de împăcare. Christy părea hotărâtă.

* * *

Drumul spre casă, în tăcere, îi păru lui Christy aproape la fel de greu de suportat ca moartea lui Tate. Gândurile negre o chinuiau îngrozitor. Ce trebuia ea să facă

acum?

De ce crezuse în bărbatul acela, împărtăşindu-i secretele şi visele? Cum de fusese aşa de naivă? îşi deschisese pur şi simplu inima în faţa lui.

Cu experienţa ei de profesoară ar fi trebuit să deosebească adevărul de minciună. în cariera ei ascultase cele mai năstruşnice scuze şi tot nu le crezuse.

Era clar. Fusese orbită. Se orbise singură. Crezuse în cineva şi se înşelase.

Intrară în oraşul scufundat în noapte, dar la fel de aglomerat ca ziua. Christy se foi neliniştită în scaun. Nu ştia de ce, dar avea o presimţire sumbră. Simţea că nenorocirile din seara aceea nu se sfârşiseră.

Cotiră pe strada ei şi parcară în faţa casei. Pe geamurile camerei de zi licărea o lumină ciudată.

- Doamne! Grey! Incendiu! strigă ea, sărind din maşină.

Alergară împreună spre verandă, dar Grey o opri înainte ca ea să pună mâna pe clanţă.

- Stai! Trebuie să ne gândim ce să facem.
- Poftim? Jessie doarme în camera ei şi

tu îmi spui să ne mai gândim?

- Crezi că poţi să treci prin flăcări? Christy! Revino-ţi!
- Să nu-mi spui mie ce să fac!
- Hai prin spate! Pe aici nu putem intra.

Christy îl ascultă şi ocoliră casa. în faţa uşii de
serviciu stătea o adolescentă disperată.

- Unde este Jessie? o scutură Grey pe fata însărcinată să aibă grijă de fiica lui Christy.
- Făceam floricele şi ne-am dus în camera de zi să ne uităm la un film, explică tânăra printre suspine. Ne-am dat seama că arde după ce a pornit alarma de fum.
- Unde este Jessie? repetă Christy.
- Aţi ieşit împreună? o întrebă Grey.
- Nu, începu tânăra să plângă. A fugit în camera ei. Spunea ceva de o panglică albastră.
- Doamne, nu! murmură îngrozită Christy. Luao-ar naiba de panglică! Sunt urmărită de ghinioane!
- Unde o fi acum? în ce parte a casei? întrebă Grey.

- Am văzut-o la geamul camerei ei. îi era frică să sară.

- Arată-mi-o, ordonă Grey. Si tu, Christy, sună de pe telefonul meu celular la pompieri.

Christy alergă la maşină şi formă 9 1 1 , dând indicaţii persoanei de la capătul firului. Apoi, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul alergă spre aripa casei în care se afla dormitoul lui Jessie.

Fereastra camerei fiicei sale era larg deschisă şi dinăuntru ieşeau vălătuci de fum gros. Şi deodată, o văzu pe Jessie plângând şi strângând în mână banglica albastră pentru care îşi riscase viaţa.

Grey deja se suise pe scara de incendiu. Christy îl privi îngrijorată, spunând o rugăciune. Scara aceea era la fel de veche ca şi casa. Nu ştia dacă rezista greutăţii lui Grey. îl văzu ajungând la etajul unu, la fereastra deschisă şi luând-o pe Jessie în spate.

Christy răsuflă uşurată, dar în acelaşi moment auzi un scrâşnet înfiorător, scara cedă şi Grey împreună cu Jessie se

prăbuşiră de la patru metri în gol.

Capitolul 8

- Christy, îmi pare aşa de rău, spuse Mary, ajungând într-un suflet în sala de aşteptare a spitalului de urgenţă.
- Mulţumesc, zâmbi ea, acceptându-i îmbrăţişarea într-o stare de letargie în care intrase în urmă cu câteva ore.
- Ce face Jessie? întrebă Mary privind-o îngrijorată.
- Este în afara oricărui pericol. A inhalat puţin fum, dar acum şi-a revenit. Doarme. Mi-e teamă pentru Grey. Nu ştiu cum să dau de tatăl lui. Ne-am întâlnit ieri la Lexington, dar nu ne-a spus unde îl putem găsi.
- Am vorbit eu cu el. Trebuie să apară.
- Mulţumesc, Mary.

- Ce s-a întâmplat cu casa ta?
- Nu ştiu. Când am plecat cu ambulanţa, pompierii încă se luptau cu flăcările.
- Pot face ceva pentru tine?
- Nu, mulţumesc. Prezenţa ta îmi este

suficientă.
Mary îi strânse uşor mâna, aşezându-se lângă ea pe banchetă.
- Deci până la urmă ai aflat cine este tatăl lui Grey?
- Da.
- îmi pare rău că nu ţi-am putut spune.
- Nu mai are importanţă. Tu nu ai nici o vină.
- Ar fi trebuit să-ţi spun, totuşi.
- Ideea este că Grey m-a minţit. Dar, Mary, te rog. Nu mai vreau să îmi amintesc.
- Iartă-mă.
- Nu-i nimic. Dar sunt aşa de tulburată. Evenimentele din seara asta m-au copleşit.
- Ştiu, draga mea. Dar tu eşti tare. O să treci şi peste asta.
Copleşită de sentimentul de vinovăţie, Christy rememoră evenimentele acelei seri. îl acuzase pe Grey de făţărnicie şi el îşi riscase viaţa salvându-i

fiica. Crezuse că nu mai poate avea încredere în el, iar el aproape îşi dăduse viaţa pentru ea.

O salvase financiar, cumpărând afacerea lui Tate, iar acum îi salvase fiica. O iubea cu

adevărat. De ce se îndoise de el? Cum putea ea să-i răsplătească acum sacrificiile?

Un medic în halat alb se apropie de ea.

- Dumneavoastră sunteţi soţia domnului Jerome?

Christy îngheţă. Soţia?

- Domnul Jerome nu este căsătorit, eplică Mary, luând-o pe Christy de mână.

- Sunteţi rude?

- Nu. Tatăl lui este în drum spre spital.

- Si dumneavoastră?

- Suntem prieteni. Domnul Jerome este angajatul meu.

- înţeleg.

- O să-şi revină? întrebă Christy, regăsindu-şi glasul.

- Nu ştim încă. Abia a ieşit din operaţie. Aş dori să mă anunţaţi când soseşte tatăl său.

- Sigur, spuse Mary.

Doctorul plecă salutându-le scurt, preocupat. Mary şi Christy se aşezară pe banchetă, aşteptând sosirea lui Carson Jerome.

Apăru în câteva minute, însoţit de Lana, având o mină tristă. Părea îmbătrânit cu

zece ani.

- Mary, cum se simte fiul meu?

- Abia a ieşit din operaţie. Mă duc să-l chem pe medic, spuse ea, plecând.

- Ce faci, Christy? Cum te simţi? întrebă Jerome, întorcându-se spre ea.

- Bine.

- Şi fiica ta?

- Şi ea este bine, spuse Christy, izbucnind în plâns.

- Slavă Domnului!

Mary se întoarse urmată de chirurgul care-l operase pe Grey.

- Dumneavoastră sunteţi tatăl? întrebă el.

- Da. Carson Jerome. Spuneţi-mi, în ce stare se află fiul meu?

- Lovitura la cap ne îngrijorează cel mai tare. Fiul dumneavoastră a fost operat de o echipă întreagă de profesionişti, care şi-au dat toată silinţa. Neurochirurgul a înlăturat un hematom şi a oprit sângerarea capilarelor. De acum încolo nu mai putem face nimic. Natura va lucra singură.

- Ce şanse are?

- Din păcate nu putem şti aşa de repede.

Ce răspuns era ăsta? Christy se încruntă

frustrată. Doctorii ăştia ştiau ceva vreodată? Auzi! Natura!

- Doi dintre dumneavoastră puteţi să-l vizitaţi câteva minute.

- Mulţumim, doctore, spuse Carson. Lana, du-te la hotel şi trimite-mi maşina.

- Dragul meu, dar nu ai vrea să te însoţesc?

- Nu. Trebuie să ne gândim la copil, spuse el, mângâindu-i abdomenul. Si apoi, cred că domnişoara Shannon ar fi mai în drept să-l viziteze pe Grey.

Lana îi aruncă o privire veninoasă lui Christy.

- Cum vrei.

- Hai, Lana, te conduc eu, interveni Mary, luând-o de braţ.

- Mulţumesc, spuse Lana din vârful buzelor.

Carson se întoarse spre Christy, oferindu-i braţul. Atingerea bătrânului domn şi privirea lui îi era foarte familiară. Grey semăna mult cu tatăl lui.

îl urmară pe tânărul chirurg care-i conduse pe un culoar în salonul de terapie intensivă. Mirosul de antiseptic şi huruitul constant al

echipamentului medical deveni din ce în ce mai puternic.

- Să nu vă speriaţi de toate aceste tuburi, spuse doctorul anticipând emoţia care-i cuprinsese pe cei doi.

- Vom încerca, zâmbi vag Carson.

- Aveţi cinci minute, şopti chirurgul, dând la o parte o draperie albă, după care se afla patul lui Grey.

Christy se apropie şovăitor de bărbatul întins. Părea atât de vulnerabil. Avea un bandaj alb în jurul capului şi braţele pline de perfuzii. Era conectat la un aparat de respirat şi părea scufundat într-un somn adânc.

- Doamne! Nu credeam că-l voi vedea aşa vreodată, spuse Carson clătinându-se.

- Nici eu.

- Nu pot să cred că eram la un pas de a-l pierde.

Christy lăcrimă plină de regrete. Din cauza ei arăta Grey aşa. Nu-i venea să creadă. Şi Carson părea distrus. Cum ajunseseră ei doi, tată şi fiu, să se certe?

- Ce mă fac dacă moare? şopti Carson.

- Nu va muri.

- De unde ştii? izbucni el.
- Sunt sigură!
- Am greşit mult faţă de el. Aş vrea să pot să-mi cer iertare. Aş vrea să ne împăcăm.

Egoismul lui Carson o şocă. Bărbatul acela dorea ca fiul lui să se însănătoşească doar pentru a-şi cere iertare? Doar pentru a trăi cu conştiinţa împăcată?

- Vreau să-l duc înapoi în California. Să-l am aproape de mine. Dacă va trebui, îmi voi da toată averea ca să-l pun pe picioare.
- Grey nu are nevoie de bani, domnule Jerome, zâmbi ea cu tristeţe.

Carson o privi ostil, apoi îşi întoarse capul, nereuşind s-o privească în ochi. Christy avea dreptate. Grey ajunsese aici din cauza faptului că fusese lipsit de dragoste.

- Lăsa-ţi-l aici, domnule Jerome. Grey a fost fericit aici.

O asistentă dădu la o parte draperia, întrerupându-i.

- Mă scuzaţi. Vizita a luat sfârşit. Puteţi reveni într-o oră. Vă anunţăm dacă intervine vreo schimbare.

- Mulţumim, spuse Carson îndepărtâdu-

se. Christy îl mai mângâie pe Grey pe braţul rece şi
plin de vânătăi, apoi îl urmă pe Carson în sala de aşteptare.

- Mă scuzaţi, domnule Jerome. N-am vrut să fiu nepoliticoasă, dar cred că-l cunosc suficient de bine pe Grey ca să ştiu ce-şi doreşte.

- Nimeni nu-l înţelege cu adevărat pe Grey. Cred că nici el nu se înţelege şi nu ştie prea bine ce vrea.

- Vreţi să vă spun eu ce vrea? Ce vrem cu toţii: dragoste.

- Poate că ai dreptate. Şi eu tot asta caut. Presupun că Grey ţi-a povestit de eşecurile mele în căsnicie.

- Da.

- Din cauza asta ne-am certat. La nunta mea. Şi l-am dezmoştenit.

- Mi-a spus.

Carson se aşează ostenit pe o banchetă.

- Spune-mi, zise el privind-o în ochi, eşti sigură că Grey este fericit aici, în Kentucky?

- Da. îi place mult munca la grajd.

Carson oftă.

- Vezi tu, ăsta a fost un alt motiv de

ceartă între noi. Mereu mi-am dorit să conducă compania. Niciodată nu l-am întrebat dacă îi place ceea ce face. Dar are un talent înnăscut în domeniul calculatoarelor, programelor, softurilor.

- Poate că nu slujba de la companie l-a deranjat cel mai tare, sugeră Christy.

- Te iubeşte? o întrebă Carson brusc.

- Aşa mi-a spus.

- Am văzut după cum te privea. Eşti o femeie norocoasă. Eu n-am avut niciodată parte de dragostea lui.

- Nu cred că vă urăşte, spuse ea, părându-i rău pentru nefericirea bărbatului de lângă ea.

- Dar tu, îl iubeşti?

- Da, răspunse ea fără să se gândească. Si în acel moment chiar credea ceea ce spunea.

- Grey este un băiat norocos. Mai norocos decât mine.

- Dar dumneavoastră îl iubiţi? întrebă ea, ridicându-şi bărbia.

- Presupun că Grey ţi-a spus că nu-l iubesc, zâmbi trist Carson.

- Mi-a spus că nicodată nu i-aţi stat

alături, nu l-aţi susţinut, nu aţi fost acolo, lângă el, când avea nevoie de dumneavoastră.
Carson îşi frecă obosit faţa. Oftă adânc şi începu:
- Tatăl meu a fost alcoolic. Am crescut în sărăcie şi mi-am făcut afacerea singur. Copiii mei au avut tot ce le-a trebuit sau ce şi-au dorit.
Christy clătină din cap.
- Văd că nu mă crezi, spuse Carson.
Christy nu răspunse, privindu-l cu reproş.
- Poate că aş fi putut să fiu un tată mai bun, recunosc. Dar i-am oferit şansa de a se realiza în viaţă.
- Aţi recunoscut mai devreme că poate era mai bine să-l lăsaţi să-şi aleagă meseria.
- Am greşit, bine? Asta vrei să auzi?
- Nu, nu eu vreau să aud asta. Grey are nevoie să vă audă cum vă cereţi iertare.
- N-am ştiut niciodată să-mi exprim sentimentele. N-am ştiut niciodată să-i spun că îl iubesc, oftă Carson.
- Dar nu era nevoie să i-o spuneţi, şopti Christy, făcându-i-se milă de el. Era suficient să i-o arătaţi. Nu ajunge să-i spui cuiva că-l iubeşti şi să-i dai bani, dacă nu i-o

şi arăţi.

- Dar eram ocupat cu afacerile. Trebuia să-i asigur existenţa.
- Existenţa, da. Ar fi fost suficient. Nu era nevoie să construiţi un imperiu.
- Uşor de spus. Am fost luat de val. Când porneşti de la zero, nu ştii când să te mai opreşti.
- Vă cred şi poate că vă înţeleg.
- Si acum ce să fac?
- Să vă cereţi scuze, să vă luaţi revanşa faţă de el. Si asta cât mai repede. Uneori, poate fi prea târziu.

Carson se gândi puţin, apoi se întoarse spre ea cu o privire animată.

- Nu. Uite cum voi face. Ai spus că te iubeşte şi că este fericit în Kentucky. Dacă Grey scapă cu bine, îl voi lăsa în grija ta, aici.

* * *

Epuizată, Christy se întinse lângă copilul ei adormit. Nu voia să se mai gândească la ziua de mâine, când avea să facă faţă pierderii căminu-

lui şi imaginii vulnerabile a lui Grey. Bărbatul care îi salvase viaţa fiicei ei arăta ca o epavă.

Din discuţia cu Carson trăsese o concluzie. Bărbatul acela era un egoist iremediabil, care nu mai putea să înveţe să iubească cu adevărat.

Nu-l înţelegea. O viaţă întreagă se zbătuse pentru firmă şi afaceri, neglijându-şi copiii. Ce fel de părinte era el?

îşi îndreptă privirea spre Jessie. Somnul ei liniştit o făcu să plângă. îşi iubea aşa de mult fetiţa! Era totul pentru ea. Şi se gândea la ceea ce era mai bun pentru ea. îi demonstra prin fiecare gest că o iubeşte şi n-ar fi neglijat-o niciodată pentru afaceri.

Oare Grey ar fi fost un tată bun pentru Jessie? După ce o minţise, nu credea că mai putea să aibă încredere în el. Deşi aproape îşi dăduse viaţa pentru ceea ce avea ea mai scump.

Pe noptieră, la capul lui Jessie stătea panglica albastră care le adusese dezastrul. O luă încet, mângâind mătasea fină şi o puse pe pernă. Apoi se aplecă cu dragoste

infinită şi sărută fruntea rece a micuţei.

Capitolul 9

Grey se trezi într-o dimineaţă însorită, două săptămâni mai târziu. Nu mai era conectat la nici un aparat. Singurele amintiri din acea noapte plină de ghinioane erau bandajul din jurul capului şi vânătăile care se îngălbeniseră. Se simţea slăbit şi ameţit. Oricum, nu se putea da jos din pat fără ajutorul asistentei.

Christy privea pe geam. Soarele îi lumina profilul delicat şi linia senzuală a gurii. Era aşa de frumoasă! Părea tristă şi slăbită. Ar fi vrut s-o strângă în braţe şi să-i ofere toată dragostea şi protecţia lui. Dar ştia că nu era în stare de aşa ceva. Era prea epuizat.

Christy venise la spital să-l vegheze zi de zi, timp de două săptămâni. Mama ei venise în oraş special ca să aibă grijă de Jessie. De când le arsese casa se mutaseră într-o rulotă oferită de Mary.

Christy pierduse totul în incendiu. Mai puţin fiica. Şi asta era cel mai important.
Grey îşi mai amintea doar momentul căderii şi ţipetele fetelor. Din instinct o protejase pe Jessie cu trupul lui, amortizându-i căderea. Dar la impactul cu pământul, totul se scufundase în întuneric. Trei zile zăcuse între viaţă şi moarte şi două săptămâni nu se mişcase din pat. Poate de aceea celelalte simţuri i se ascuţiseră.
Mirosul parfumului lui Christy îi gâdilă nările.
Credeam că dormi, spuse Christy apropiindu-se de el.
Nu trebuia să mai vii şi azi.
- Aşa am vrut eu.
- Ai vrut?
- Sigur că da, spuse ea, privind în altă parte.
Grey zâmbi amar. Christy îi ascundea ceva. Tocmai ea, care ţinea aşa de mult la adevăr! Nu.

Christy venise să-l vadă pentru că i se simţea datoare. Dar el nu-i dorea recunoştinţa, ci dragostea.

- Stiu că ai venit pentru că ai simţit că aşa trebuie, spuse Grey încet.

- I-ai salvat viaţa fiicei mele. Nu pot uita asta.

- Aşa ar fi făcut oricine în situaţia mea.

- Nu, ai fost curajos. Dacă mi-aş fi pierdut fiica, aş fi murit.

- Stiu.

- Niciodată nu voi putea să-ţi mulţumesc îndeajuns.

- Ba da. Mă poţi ierta, spuse el, luând-o de mână.

Christy încercă să se retragă, dar Grey, cu o forţă surprinzătoare o opri.

- Lasă-mă, spuse ea.

Grey îi dădu drumul, cu o privire tristă.

- îmi pare rău, şopti el.

- Nu trebuie să te scuzi.

- Si eu nu vreau recunoştinţa ta.

- O meriţi, spuse ea, ridicându-se de pe marginea patului.

Grey o privi trist. Nu se aşteptase la o asemenea încăpăţânare din partea lui Christy. Era clar că niciodată nu avea să-l ierte.

- Poate că tu ar trebui să înveţi să ierţi.
- Pe cine să iert? întrebă Grey.
- Pe tatăl tău.
- Carson nu are nici o legătură cu asta, spuse el supărat, privind în altă parte.
- Ba are foarte multe legături cu asta.
- Nu înţeleg. Nici nu ştie măcar că am fost la un pas de moarte.
- Ba da. Te-a vizitat în seara accidentului.

Grey o privi mirat.

Christy se apropie de el, înţelegându-i uimirea.

- Tatăl tău a stat lângă tine până a aflat că eşti în afara oricărui pericol, îi explică ea cu blândeţe. Voia să te ia cu el în California.
- Serios? Şi de ce n-a făcut-o? întrebă el plin de îndoieli.
- Am avut o mică discuţie cu el. I-am explicat cât de fericit te simţi în Kentucky. I-am spus că voi avea eu grijă de tine. Sper că n-am greşit.

- Nu. California nu mai înseamnă nimic pentru mine. Nu mă mai leagă nimic de meleagurile acelea.
- Te cred. Dar să ştii că tatăl tău a sunat

zilnic să vadă ce mai faci.

- Serios? Si de ce n-a vorbit cu mine?

- Până acum câteva zile nu puteai vorbi cu nimeni.

- Mă bucur să aflu că-i pasă, spuse el, încrun- tându-se.

- Vezi? La asta mă refer. Uite cât de supărat eşti pe el! Parcă ai fi un copil! Mai întâi ar trebui să te împaci cu tatăl tău şi apoi să te aştepţi să te iert eu.

- Parcă ai fi un psiholog profesionist! Hai, nu vrei să mă mai psihanalizezi? De ce crezi că nu ţi-am dezvăluit adevărata mea identitate?

- De unde naiba să ştiu? Stiu doar că tatăl tău nu este un om rău. Este doar slab. Ţi-a dorit binele tot timpul, dar n-a ştiut să-ţi arate cât te iubeşte.

- Se pare că şarmul Jerome a funcţionat şi pe tine, spuse el sarcastic.

- Ha! Acum înţeleg de ce nu reuşiţi să vă împăcaţi voi doi. Semănaţi prea mult.

- Adică?

- încercaţi să fiţi ceea ce nu sunteţi. El

îşi caută tinereţea, căsătorindu-se cu femei mult mai tinere decât el. Şi tu pretinzi că nu eşti bogat, deghizân- du-te în grăjdar.

- Dar eu n-am rănit pe nimeni făcând asta.

- Nu! Doar pe mine! strigă ea, părăsind încăperea.

* * *

Christy ieşi în aerul încins al după-amiezii de vară, întrebându-se dacă nu fusese prea aspră cu Grey. în fond el nici nu-şi revenise complet. Era slăbit fizic şi psihic.

Se sui în maşină şi porni spre locuinţa ei provizorie. Caii lui Mary o întâmpinară cu un fornăit uşor. Deja se împrietenise cu toţi. Erau vecinii ei. într-un fel, invidia creaturile acelea fru-

moase. Duceau o existenţă atât de simplă! Mâncau, beau, dormeau într-un grajd, alergau...

A doua zi urma să-l aducă acasă pe Grey şi să aibă grijă de el. Aşa le promisese doctorilor şi lui Carson Jerome. Nu ştia cum avea să se descurce.

îl iubea pe Grey, dar nu avea încredere în el. Nu-l putea ierta pentru că o minţise.

Era ciudată înverşunarea aceea a ei.

Era adevărat, Grey îşi ceruse iertare. Dar ea nu era pregătită să-l ierte. Si de aceea se ascunsese în spatele neînţelegerii dintre el şi tatăl lui, spunân- du-i că-l va ierta în momentul în care îşi va ierta şi el tatăl.

Adevărul era că se temea să mai iubească din tot sufletul. Experienţa cu Tate o devastase. îl iubise mult, dar el niciodată nu-i împărtăşise sentimentele. Sau o făcuse, dar în felul lui. Fusese un bărbat de onoare, dar rece.

Nu ştia dacă mai era în stare să repete greşelile tinereţii. Si decât să rişte, mai bine stătea deoparte.

Capitolul 10

Grey îşi întinse picioarele pe măsuţa de cafea, sprijinindu-şi capul pe spătarul canapelei din camera de zi a locuinţei lui Christy. Zilele pe care avea să le petreacă alături de femeia pe care o iubea, urmau să fie un adevărat chin. Christy îşi pierduse încrederea în el şi el era hotărât să i-o

recâştige. Avea să ducă o luptă serioasă, pentru că femeia aceea era plină de resentimente.

Prima oară fusese floare la ureche. Christy se dovedise a fi o femeie deschisă şi caldă. Dar în urma minciunilor lui, ea se retrăsese într-o carapace de încăpăţânare.

Dar Grey nu se dădea bătut uşor. Se îndrăgostise de ea cu adevărat şi nu voia să cedeze până nu recâştiga teritoriul pierdut. Dacă îl avusese o dată, putea să-l aibă şi a doua oară.

Din bucătărie venea un miros apetisant de carne friptă. Christy gătea prânzul. Râsetele lui Jessie destindeau atmosfera, făcând-o să pară casnică, familială.

Grey tocmai reuşise să se relaxeze, când sirena alarmei de fum porni asurzitor. Jessie începu să ţipe disperată şi Grey sări în picioare. Era slăbit, dar reuşi să ajungă la bucătărie.

- Grey! De ce te-ai ridicat? Nu ai voie! strigă Christy printre ţipetele lui Jessie, care i se ascunsese în braţe.

- Ce s-a întâmplat?

- Nimic! Fumul de la carne a declanşat

alarma, spuse ea, mângâindu-şi fiica.

Grey alergă pe holul de la intrare şi închise alarma. Deşi sirena se oprise, Jessie plângea şi suspina necontrolat.

- Hai, Jessie, nu mai fi speriată. Am oprit-o, spuse Grey.

- Mulţumesc, şopti trăgându-şi nasul Jessie.
- Pentru nimic, spuse Grey, ciufulindu-i moţul de pe frunte. Doar ştii că te poţi baza pe mine, zâmbi el.
- Gata, iubito, linişteşte-te.
- Ce avem de mâncare? întrebă Grey, încercând să le distrag' atenţia de la incident. Mor de foame.

Christy îl privi recunoscătoare. La naiba! El nu mai avea nevoie de recunoştinţa ei. Se săturase.

- Hamburgeri arşi, zâmbi ea.
- Hai mai bine să organizăm un picnic afară, sugeră el. Ce spuneţi? Am văzut un grătar aruncat prin curte.
- Da, da! sări Jessie fugind în curte.
- Este foarte speriată, de la incendiu. Tresare la fiecare zgomot, visează urât... îi explică Christy.
- îmi închipui.
- Doctorul mi-a recomandat să consult un psiholog, dar nu-mi permite asigurarea.
- Te pot ajuta eu.
- Nu, mulţumesc.

- Dar mi-ar face plăcere.
- Stiu, spuse Christy luând hamburgerii cu o paletă şi aşezându-i pe o farfurie întinsă.
- Dacă nu vrei să accepţi ajutorul meu, te pot împrumuta.
- Nu, pentru că ştiu că nu ţi-i pot restitui.
- Atunci ia-o ca pe un cadou.
- La fel ca afacerea lui Tate? Nu, mulţumesc.
- Alţii ar aprecia oferta, râse Grey, deschizând uşa bucătăriei, care dădea în curte.
- Stai, Grey. Si eu îţi apreciez oferta, dar vreau să mă descurc singură.

Grey se apropie de ea, dându-i o şuviţă de păr blond după ureche. Era aşa de fragilă şi vulnerabilă. Buzele ei frumoase erau întredeschise şi îi tremurau uşor.

- Hei, Christy. Ce facem noi aici? Tu te simţi îndatorată că ţi-am salvat fiica şi eu nu vreau recunoştinţa ta. îmi spui că vrei să te descurci singură? Nu te cred. Părerea mea este că nu-mi accepţi ajutorul. Te iubesc, Christy. Vreau să te ajut, să fac ceva pentru tine. Vreau ca şi tu să mă iubeşti. Nu-mi

doresc recunoştinţa ta. Si sunt convins că odată şi tu m-ai iubit.

- Nu vreau să te rănesc, Grey, şopti ea cu un glas blând, dar nu pot...
- Şşş, te rog, spuse el, lipindu-i degetul arătător de buze. Nu-mi spune că nu poţi.
O dorea cu disperare şi îndărătnicia ei îl scotea din minţi. Fără să se mai gândească, se aplecă şi o sărută uşor. Şi, minune! Christy îi răspunse. Nedorind să frângă legătura fragilă care se stabilise între ei, Grey se opri şi o mângâie cu tandreţe pe obraji.
Jessie năvăli în bucătărie, rupând vraja.
- Ai pregătit masa? o întrebă Grey, făcându-i cu ochiul.
- Mary ne-a adus scaune şi o masă de răchită.
- Perfect! Hai să le vedem, spuse Grey, încântat de entuziasmul fetiţei.
- Jessie, ia nişte farfurii de plastic, o rugă Christy. Eu aduc mâncarea.
Grey o privi în ochi şi realiză că tocmai câştigase ceva. Nu ştia precis ce. Poate puţină încredere.

Ce naiba făcuse? Se lăsase sărutată de Grey. Ba, mai mult! îi răspunsese, simţindu-se uşor nemulţumită când sărutul lui se terminase aşa de repede.

Se bucură văzându-şi fiica relaxată şi fericită, culegând flori din grădiniţă. Jessie era lumina ochilor ei. îi dorea tot binele. Nu putea să-şi permită să se lege de un bărbat ca Grey. Era clar că îl dorea. Dar pentru binele fiicei ei, mai înţelept era să stea la distanţă. Grey nu era un bărbat de încredere.

Oare chiar aşa era, sau ea devenise prea pretenţioasă? în fond, Grey era şi el o fiinţă umană, supusă greşelii.

Nu. Ea era prea încăpăţânată ca să-l ierte. Sau prea rănită de relaţia anterioară ca să mai ofere şanse vreunui bărbat.

Asta era grav.

- Hai să intrăm în casă, spuse Grey, după ce terminară de mâncat.
- Eşti obosit?
- Puţin, dar nu de asta. Mă omoară ţânţarii.

Christy îl privi cu atenţie. Era obosit. Se vedea.

Si era normal. Abia ieşise din spital.

- Cât de frumoasă eşti, Christy, spuse Grey încet, rătăcind cu privirea peste chipul ei.

- Nu pari prea obosit, zâmbi ea.

- Nu mă pot abţine...

- Ar trebui s-o faci.

Grey râse şi începu s-o mângâie pe braţele goale.

- Grey!

- Da?

- Potoleşte-te. Ne vede Jessie.

- Este ocupată cu alte activităţi. Culege flori.

- Nu pot...

- Nu spune asta. Nu se ştie niciodată.

- Grey, nu te juca cu mine.

- Nu mă joc. Sunt al naibii de serios, spuse el, privind-o adânc în ochi. Poţi să-mi spui că sunt egoist, pentru că te doresc din tot sufletul.

Christy sări în picioare. De mult timp nu i se mai făcuseră asemenea complimente. îi plăceau, dar simţea că nu le putea face faţă.

- Grey! Nu complica situaţia.

- N-ar fi tebuit să mă inviţi la tine acasă.

- Acum am făcut-o, aşa că fii bun şi comportă-te corespunzător.

- Ai dreptate, iartă-mă, spuse el, coborându-şi privirile nefericit.

începu să strângă masa cu senzaţia că lupta lui abia începuse. Si avea să fie grea.

* * *

Strigătul din noapte o făcu să sară din aşternuturi. Jessie avea din nou un coşmar. Fusese atât de relaxată în ziua aceea.

îşi puse un halat şi se duse în camera fiicei sale. Spre surprinderea ei, Grey stătea pe marginea patului şi o ţinea pe Jessie în braţe. Fetiţa îşi sprijinea capul pe pieptul lui şi suspina uşor.

în acel moment, văzându-şi fetiţa, centrul universului ei în braţele lui Grey, inima i se topi.

- O să-şi revină, îi spuse Grey. Voi sta cu ea, până adoarme.

- Dar, Grey...

- Fii liniştită, nu mă deranjează. Sunt obişnuit. Ai uitat că am o soră mai mică?

- Bine, spuse ea, plecând spre dormitorul ei. Nu ştia de ce îi dădea voie lui Grey să intre în

viaţa lor, când luase de mult timp hotărârea

de a nu-i permite s-o facă.

Capitolul 11

Razele soarelui de dimineaţă pătrunseră prin storurile trase, trezind-o pe Christy. Se frecă la ochi nemulţumită. Nu-i plăceau dimineţile. Curând avea să înceapă şcoala şi va trebui să se trezească la cinci dimineaţa pentru a ajunge la ora şapte. Ce viaţă chinuită!

Se ridică în pat, întinzându-şi oasele şi porni spre baie, încă ameţită de somn. Recunoscu de pe hol aroma familiară a cafelei de dimineaţă. Probabil că Grey se trezise înaintea ei şi o făcuse. Bărbatul acela era fantastic! Se afla încă în convalescenţă şi tot devreme se trezea.

Uşa de la baie era întredeschisă şi Christy intră, dând peste Grey, care stătea aplecat peste chiuvetă cu pieptul gol.

- ‘Neaţa, spuse Grey vesel, cu faţa plină de spumă de ras.

Arăta foarte bine. Parcă era o statuie grecească. Muşchii bine conturaţi se reliefau la fiecare mişcare.

Christy se înroşi, trezindu-se studiindu-l.
- Mie nu mi se pare aşa de bună, mormăi ea somnoroasă.
- Te-ai trezit cu faţa la cearşaf?
- Mda... Scuză-mă că am dat peste tine.
- Nu-i nimic, spuse el, ştergându-se cu un prosop. Te-am trezit? Am încercat să fac cât mai puţin zgomot.
- Nu m-ai trezit. Mai ai mult?
- Nu, tocmai am terminat. Hai că te las pe tine, spuse el şi trecu pe lângă ea, punându-şi un tricou. Ţi-am făcut cafeaua. Te aştept în bucătărie.

Christy îl urmă la scurt timp, proaspătă şi înviorată.
- Vrei cafea? o întrebă Grey, întinzându-i o ceaşcă plină.
- Mulţumesc.
- Vrei frişcă?
- Nu.

- îmi închipuiam, spuse el, aruncând o privire admirativă taliei ei fine.
- Mereu te trezeşti aşa devreme? întrebă ea, schimbând subiectul.
- Aşa se trezesc grăjdarii, spuse el privindu-i halatul lung pe sub care i se

contura trupul frumos.

- Dar tu n-ai fost toată viaţa grăjdar.
- Nu, n-am fost.
- De unde ai avut bani să cumperi afacerea lui Tate? Ţi-a dat tatăl tău? întrebă ea, aşezându-se confortabil pe un scaun, picior peste picior.

Grey îi privi piciorul lung şi subţire dezgolit. Christy se înroşi uşor şi se acoperi pudic. Lui Grey îi era greu să se concetreze asupra altor subiecte. Nu voia s-o mai mintă pe Christy. O făcuse o dată şi situaţia se înrăutăţise. Poate că era mai bine să-i spună tot adevărul.

- Ai auzit de programul Sampson?
- Vag.
- Eu l-am inventat.

Grey luă o gură de cafea. Stirea nu părea s-o impresioneze pe Christy.

- Este un soft complicat, instalat în toată reţeaua de calculatoare Jerome. De fapt, progra-

mul nu este aşa de complicat. E foarte uşor de folosit. Datorită lui, acţiunile Jerome au crescut de douăzeci şi patru de ori.

Christy îl privi inexpresiv. Grey se

întrebă dacă nu cumva discuţia o plictisea, aşa că scurtă explicaţiile.

- Ideea este că datorită lui, am făcut mulţi bani.

Era pentru prima oară când o femeie nu părea impresionată de averea lui. Christy îl privea la fel ca înainte, bându-şi liniştită cafeaua.

Grey se ridică în picioare agitat. Situaţia era oarecum penibilă. Până acum, îl deranjase să discute cu alte femei despre succesele lui în programare. Toate păreau excesiv de impresionate şi interesate.

Şi acum, culmea, dezinteresul lui Christy îl făcea să se simtă neliniştit şi frustrat.

- Iartă-mă că te plictisesc, spuse el, trecându-şi mâna prin claia roşcată.

- Nu mă plictiseşti deloc. Te ascultam.

- Păi cam asta este totul, în mare.

- Tate era înnebunit după calculatoare, începu ea. Când stătea în faţa monitorului parcă

era un copil. Nu i-am înţeles niciodată pasiunea. Dar asta ne aducea bani, aşa că nu mă deranja.

Cât ar mai fi vrut Grey să-l poată înlocui

pe Tate! Să fie soţul lui Christy, să-i aducă bani şi, cel mai important, să le iubească pe ea şi pe Jessie.

- Si eu eram aşa! Datorită companiei tatălui meu, beneficiam de cele mai avansate tehnologii. Am ajuns să cunosc aşa de bine calculatoarele încât n-am mai fost nevoit să fac o facultate pentru asta.

- Serios? Adică erai un geniu.

- Nici chiar aşa. Iubeam calculatoarele la fel ca Tate. Din pasiune poţi face multe.

- Si acum?

- Sincer să fiu, nu le simt lipsa.

- Serios?

- Foarte serios.

- Cum aşa?

- Se pare că îmi plac mai mult caii.

- înseamnă că poţi ajunge departe şi în domeniul ăsta.

- Dar am ajuns.

- Serios?

- Da, am câştigat multe panglici albastre, la fel ca Jessie. Dar am renunţat la idee, pentru că tatăl

meu părea că-şi doreşte numai să câştig. Nu se bucura de victoriile mele pentru mine, ci

pentru trofee.

- Ai fost vreodată în birourile lui Tate? schimbă ea subiectul. Bob Flynn, managerul, mi-a spus că nu te-a văzut pe acolo. Poate că ar fi bine să te duci.

- N-am avut timp. După ce doctorii mă vor lăsa să conduc, o voi face.

Telefonul îi întrerupse şi o trezi pe Jessie care veni somnoroasă în bucătărie şi se aşeză lângă Grey, ca şi cum acela ar fi fost locul ei de când lumea.

Când Christy se întoarse şi îi văzu alături, ştiu că cei doi deveniseră inseparabili. Jessie se ataşase de Grey, ducând dorul unui tată, iar Grey se ataşase de ea, obişnuit fiind cu o soră mai mică.

- Aş vrea să te rog ceva, spuse Christy.

- Spune. Orice.

- Aş vrea să ai grijă de Jessie. Trebuie să plec la Louisville ca să discut ceva cu avocatul meu.

- Mă descurc şi singură! ripostă Jessie.

- Aş vrea să-l văd pe Dr. Doolitle. Fără tine nu cred că mă pot descuca eu, spuse Grey, făcând-o să se simtă utilă şi importantă. Am nevoie de o mică dădacă.

- Bine, acceptă Jessie.

- Mulţumesc, spuse Christy.

- Pentru nimic.

- Eu trebuie să mă pregătesc de plecare.

- Nici o problemă.

Christy se îndepărtă unduindu-şi şoldurile într-o mişcare naturală şi sexy, făcându-l pe Grey să tresară cuprins de dorinţă. Trebuia să se gândească la altceva. Gându-l că nu o putea avea pe Christy îl înnebunea.

-Jessie, ce-ar fi să pregătim micul dejun?

- Hai!

Se simţea bine cu micuţa. Entuziasmul ei îi dădea forţă şi încredere.

încă de pe vremea pionieratului în calculatoare. Grey îl respecta pentru asta. Avusese parte de mulţi mentori ca el la compania tatălui său. Un profesionist experimentat şi o minte inovatoare puteau construi un al doilea imperiu Jerome.

- Domnule Jerome, mă bucur să vă întâlnesc.

- Domnul Jerome este tata. Spuneţi-mi Grey.

- Grey, zâmbi el.

- Doamna Shannon mi-a sugerat să trec pe aici, aşa că am ascultat-o şi iată-mă. îmi pare rău că nu am putut să apar mai devreme.

- Ai trecut printr-un accident serios, salvând-o pe Jessie. Este de înţeles. Dar niciodată nu e prea târziu, zâmbi Bob Flynn. Suntem dispuşi să-l iertăm pe salvatorul curajos al fiicei lui Tate.

- Si dumneavoastră aţi fi făcut acelaşi lucru.

- Nu prea cred, zâmbi el. Am rău de înălţime.

- Am venit să vă întreb cu ce v-aş putea ajuta. Avocatul m-a informat că aveţi un buget restrâns.

- Afacerile ne merg binişor. Vindem destule computere, mai ales companiei Jerome.

- Sunteţi sigur că nu mai aveţi nevoie de capital?

- Dacă vrei să-mi faci un cadou, nu te voi refuza. Sincer să fiu, afacerea ai cumpărat-o la un preţ de nimic. Valora mult mai mult. Dar am scăzut preţul pentru a o vinde mai repede. Christy avea nevoie de

bani.
- Stiu.
- Afacerea are un potenţial incredibil.
- Vă ascult.
- Tate s-a îmbolnăvit pe neaşteptate şi n-a avut timp să-şi pună în practică ideile. Christy nu se pricepe la afaceri şi apoi, aveam nevoie de bani. Cu banii tăi, visul lui Tate s-ar putea realiza. Am studiat nişte proiecte începute de el şi...
- Continuaţi.

Bob Flynn începu să se joace cu un pix, privin- du-l drept în ochi.

- Tu te pricepi la computere. Si eu mă pricep... Cu o campanie publicitară bună şi nişte preţuri mai scăzute, am putea intra în marile afaceri. Ideea este să asigurăm servicii în plus faţă de cele incluse în ofertele marilor companii.
- De ce nu i-aţi spus lui Christy despre ideea lui Tate?
- Cu ce bani m-ar fi putut ajuta ea? Si cred că după moartea soţului ei nu era în stare să se gândească la asta.

- Nu neapărat.
- Spuneţi asta de parcă ea nu şi-ar fi iubit

soţul.
- Nici chiar aşa.
- Nu înţeleg.
- N-ar trebui să discutăm despre asta, încercă Flynn să evite subiectul.
- Trebuie să cunosc toate împrejurările. De acum mă pot considera membru de familie.
- Tate s-a căsătorit din simţul datoriei. Christy rămăsese însărcinată cu copilul lui.
- Stiu asta. Si?
- Adică nu s-a căsătorit cu ea din dragoste. Căsnicia lor a fost bazată pe respect şi... cam atât.

Grey îngheţă. Presimţirile lui fuseseră confirmate. Tate nu-şi iubise soţia. Christy nu cunoscuse niciodată dragostea adevărată. Poate de aici lipsa ei de încredere şi încăpăţânarea cu care îi respingea avansurile. Nu voia să mai fie rănită din nou.

Si în acel moment se hotărî. El avea să schimbe acea situaţie.

Capitolul 12

De când se întorsese de la avocat, cu două zile în urmă, Christy se închisese în sine. Nu

mai comunica cu nimeni, nu mai râdea, era mai tăcută.
Grey şi-ar fi dorit să afle ce o deranja. Ce discutase oare cu avocatul?
După cină, ieşiră în curte să ia o gură de aer. Norii negri de la orizont anunţau furtuna.
- Hai să stăm puţin pe bancă, propuse Grey.
- Sigur, de ce nu? conveni ea.
Christy privi cu resemnare rulota care le servea drept casă. încă nu se obişnuise să locuiască acolo. îi era recunoscătoare lui Mary, dar situaţia nu-i convenea. Voia un cămin adevărat pentru Jessie şi nu ştia cum să i-l ofere.

- Dacă ne-ar vedea Tate... spuse ea încet. Doamne, unde am ajuns!
Grey se încordă neputincios. Ar fi vrut să-i ofere mai multe ei şi lui Jessie, dar ea nu-l lăsa. Ar fi vrut să le asigure un trai mai bun şi multă, multă dragoste.
- Aş vrea să-ţi mulţumesc din nou pentru tot ce ai făcut pentru noi.
- Nu trebuie.
- Ba da. Mai ales pentru ce ai făcut

pentru Jessie. Dacă nu erai tu...

- Putea fi oricine altcineva în locul meu.

- Sunt îngrijorată din cauza ei.

- Fii liniştită. Copiii îşi revin mai repede decât ne închipuim noi.

- Sper din tot sufletul.

- Nu am copii, dar îmi închipui ce simţi. Doreşti tot binele fiicei tale şi este normal.

- Jessie a ocupat primul loc în viaţa mea, din momentul în care am ştiut că sunt însărcinată. Era responsabilitatea mea.

- Aşa că te-ai căsătorit cu tatăl ei, ca să-i asiguri un trai mai bun.

- Da. Tate a fost un tată bun. Dar acum el nu mai este printre noi. Se pare că trebuie să mă descurc singură şi nu prea văd cum. Sunt doar o simplă profesoară.

- Nu mai fi aşa dură cu tine însăţi. O să reuşeşti să-i asiguri un trai bun fiicei tale şi singură.

- Nu înţelegi. Sunt aşa de îndatorată, încât avocatul meu vrea să declare falimentul. Nici măcar nu pot să închiriez un apartament, dar să mai ţin şi poneiul lui

Jessie. Dar de ce îţi spun eu toate astea? Oricum, tu nu mă poţi ajuta.
Christy se ridică cu obrajii în flăcări de pe bancă, pornind spre casă.
- Stai puţin, Christy.
- La naiba! Mi-am promis că nu-ţi voi spune nimic. La naiba, Grey Jerome!
- Stai puţin, am spus, zise el, trăgând-o de braţ înapoi.
Christy îngheţă.
- Spune-mi, Christy, ce te supără? zise el cu voce blândă.
- Tocmai ţi-am spus.
- încerc să înţeleg ce ţi-a spus avocatul. Nu se poate să nu fi avut o poliţă de asigurare pe casă.

- Nu-mi ajung banii de pe poliţă. Sunt îndatorată până peste cap. Nici până acum n-am achitat funeraliile lui Tate şi cheltuielile medicale.
- înţeleg.
- Speram să pot păstra poneiul lui Jessie, dar mi-e imposibil, spuse ea întorcându-şi capul în altă parte. Bine măcar că avem un acoperiş deasupra capului.

Grey simţi cum îl cuprinde mila. întinse mâna şi o mângâie uşor pe obraz, întorcându-i capul spre el.

- Uită-te la mine, o rugă el.

Christy se smuci, aruncându-i o privire tăioasă.

- Stiu că eşti plină de resentimente, spuse el. Văd că încă nu m-ai iertat.

Christy se pregăti să riposteze, dar Grey îi puse un deget pe buze.

- Sşş. Ascultă-mă. Stiu că te-am rănit, minţindu-te, dar aş vrea să mă revanşez. Acum zece ani te-ai căsătorit cu Tate pentru a-i oferi lui Jessie un cămin. Si eu ţi-aş putea oferi aşa ceva. Odată, ai făcut o căsătorie de convenienţă. Căsătoreşte-te cu mine, acum, din acelaşi motiv. Pentru Jessie.

- Nu se poate, Grey, spuse ea, privindu-i ochii plini de sinceritate. Stii că nu te pot iubi. Nu este drept pentru tine.

- Christy, recunoaşte că nu vrei să mă iubeşti. Asta este cu totul altceva.

- Nu vreau, nu pot, nu mai contează...

Christy se lupta cu sine. Stia că Grey avea dreptate, dar nu voia să recunoască. Nici în faţa lui, nici în faţa altcuiva. Nici măcar faţă

de ea însăşi.

- Ei, ce spui?
- Stii în ce te bagi? întrebă ea.
- Sigur.
- Stii la ce responsabilităţi te înhami?
- M-am gândit la asta, spuse el, privind-o cu dragoste. Cred că ai observat că Jessie mă place.
- Dar, asta ar însemna că ai deveni tatăl ei vitreg. Eşti atât de tânăr!
- Crezi că sunt prea tânăr? Crezi că nu mă pot descurca? zâmbi el trist. Christy, să ştii că din multe puncte de vedere sunt un om bătrân.

Grey îi salvase viaţa fiicei ei şi ăsta era un punct foarte important. Tot el fusese acela care-i readusese zâmbetul pe buze. Grey îi redăruise fiica.

Privirile lui spuneau multe. O iubea. Dar ea nu-l iubea. Sau nu voia să-l iubească.

Să facă aceeaşi greşeală? Să se căsătorească ştiind că mariajul urma să fie lipsit de pasiune? în căsnicia cu Tate îi lipsise acelaşi lucru. Si nu o dusese rău.

Ce să facă? Să se căsătorească din nou din motive practice? Altă cale nu vedea.

Da. Asta avea să facă. Era singura soluţie. Se va căsători cu Grey.
De un lucru era sigură: nu-l va iubi niciodată.
- Cum vrei tu, Grey...
* * *
Se căsătoriră două săptămâni mai târziu. Doctorii îl consultară pe Grey, găsindu-l perfect însănătoşit şi îşi dădură acordul. Mama lui Christy veni în Kentucky, luând-o cu ea pe Jessie. Mary Wilder şi Bob Flynn îi însoţiră la ceremonie, fiind singurii invitaţi.

După oficierea scurtei ceremonii, plecară într-o mică lună de miere în Smokey Mountain.
Pe drum, Christy se întrebă de nenumărate ori de ce făcuse acel pas. încercă să se convingă că era singura cale raţională de a ieşi din impasul financiar. Prima oară se căsătorise din dragoste. A doua oară, din interes.
- Ei, iată că am ajuns, spuse Grey, oprind motorul.
- Da, spuse Christy simţind cum inima începe să-i bată mai tare.
Grey îşi încleştă degetele pe volan, privind

înainte. Respiră adânc, făcându-şi parcă curaj, şi îşi întoarse capul spre ea.

- M-am gândit că ne-ar prinde bine să petrecem puţin timp împreună, singuri, spuse el, dregându-şi glasul.

- Da.

- Dar dacă nu vrei, adică...

- Stiu la ce te aştepţi din partea mea, spuse ea cu amărăciune. Am mai fost căsătorită.

- Christy, am mai discutat subiectul ăsta. Eu nu te forţez să... Dacă nu vrei, te înţeleg. în fond, toată povestea nu este decât o afacere. Profitabilă pentru amândoi, zâmbi el.

- Eu am cel mai mult de profitat din asta, Grey. Vei fi ca un tată pentru Jessie, ne vei asigura traiul. Dar tu? Ţi-am mai spus că nu te pot iubi.

- Putem să ne despărţim, dacă vrei.

- Sşş, spuse ea, punându-i delicat un deget pe buze. Poate că am înnebunit, dar simt că mariajul nostru va merge. Hai să ne străduim puţin.

Zâmbetul lui era trist. Ce făcuse? Cu ce era el mai bun decât Carson? Practic, Christy se

căsătorise cu el pentru banii lui, nu pentru că îl iubea. Era un şantajist sentimental.

- îmi pare rău că am ajuns aici, spuse Grey. Optimismul lui se dusese pe apa sâmbetei. în
ce se băgase? Se afla în faţa unei femei experimentate. Se simţea ca un prost. Cum avea să-i facă faţă? Sperase că lucrurile vor evolua altfel.

- Hei, unde ţi-a dispărut curajul? întrebă Christy, simţindu-l. Să nu-mi spui că eşti virgin?!

- Sincer să fiu, sunt!

Capitolul 13

Christy stătea întinsă în patul matrimonial al apartamentului închiriat. Nu-i venea să creadă că ajunsese aici.

Dormitorul era luminat slab de o lampă de pe noptieră. Din baie se auzea duşul. Christy nu reuşise încă să se schimbe în cămaşă de noapte. încă mai purta pantalonii scurţi şi tricoul cu care fusese îmbrăcată în ziua aceea.

Grey o bulversase total. Nu-i venea să creadă. Un tânăr de douăzeci şi cinci de ani,

care pe deasupra arăta şi foarte bine, nu făcuse dragoste niciodată în viaţa lui! Se căsătorise cu un copil! într-un fel, asta o făcea să se simtă experimentată şi superioară.

De ce oare n-o făcuse până la acea vârstă? Poate că într-adevăr credea în dragoste. Sau poate având exemplul negativ al tatălui său, se înverşunase să găsească o femeie pe care s-o iubească cu adevărat.

Dar dacă el credea cu adevărat în dragoste, de ce se băgase într-o căsnicie în care ştia că nu va avea parte de aşa ceva?

Grey merita o soţie bună. Merita să fie iubit.

îşi frecă obrajii energic, încercând să elibereze tensiunea acumulată. Apoi, cu un nou avânt, se ridică din pat, se dezbrăcă în două secunde şi fără să se mai gândească intră în baie.

Aburii fierbinţi o întâmpinară, încălzind-o. Umbra lui Grey de după draperia trasă o făcu să ezite un moment. Respiră adânc şi dând draperia la o parte intră în cadă, alături de Grey.

El nu-i simţise prezenţa. Stătea cu ochii

închişi, lăsând duşul să-i ude faţa. Brusc, se întoarse spre ea, înroşindu-se.

Aburii groşi şi prezenţa masculină a lui Grey o făcură pe Christy să respire din ce în ce mai greu.

Se priviră o clipă uimiţi, apoi Christy luă iniţiativa. Apucă cu blândeţe buretele pe care

Grey îl ţinea strâns în mână şi îl săpuni bine, apoi începu să-l mângâie pe piept cu mişcări languroase.

Ochii lui Grey se înceţoşară, umplându-se de dorinţă. Se apropie mai mult de ea, luând-o în braţe.

în acel moment, îşi pierdură amândoi echilibrul pe suprafaţa alunecoasă a căzii şi căzură împreună cu zgomot peste perdea, pe pardoseala rece şi dură a băii.

- Doamne! exclamă Christy.

- Te-ai lovit? o întrebă el, ridicându-se în coate.

- Eu n-am nimic. Tu să nu fi păţit ceva, râse Christy, stând deasupra lui.

- Nu, n-am nimic, izbucni şi el în râs. Te rog frumos să nu spui nimănui ce am păţit! Si aşa am o reputaţie...

- Ce reputaţie?

- Inexistentă.

- Hai să ne ridicăm!

Christy încercă să facă o mişcare, dar Grey o opri. O privi o clipă adânc în ochi iar apoi o sărută plin de pasiune. Trupurile lor ude şi fierbinţi se căutară. Instinctele lor funcţionau perfect. Grey se eliberă rapid, aşa cum era şi normal, pentru o primă experienţă.

Spre suprinderea lui Christy, o luă de mână şi o trase în dormitor. Smulse cuvertura care acoperea patul şi se aşeză pe spate. Christy se sui deasupra lui, simţindu-l la fel de tare şi dornic.

Christy luă iniţiativa, călărindu-l din ce în ce mai frenetic.

- Christy, nu mai pot, şopti el, cu respiraţia întretăiată, privind-o cu ochi mari.

- Nici nu mai trebuie, spuse ea în fiorii extazului.

Grey se arcui gemând şi strângându-i braţele cu putere, apoi căzură împreună între aşternuturi.

- Christy, şopti el, dându-i o şuviţă de

păr ud după ureche. Te iubesc.
Christy se întinse pe pieptul lui, sărutându-l pe gât, tandru.
- Si eu.

Capitolul 14

Christy se frecă la nas, gâdilată de mirosul de cai şi hot-dog. Erau în mijlocul lui august şi se aflau în plin târg. Faimosul târg de vară din Kentucky. Corturile ridicate erau un adevărat refugiu din faţa căldurii şi razelor de soare insuportabile ale verii.
Christy, Jessie şi Grey porniră spre grajduri.
- Grăbiţi-vă! îi admonestă Jessie.
- Venim, venim, spuse Christy.
Entuziasmul lui Jessie era debordant şi o făcea
pe Christy fericită. în sfârşit fiica ei era aceeaşi de altă dată.

De când se căsătorise cu Grey, renunţase la slujba de profesoară, dedicându-şi timpul lui Jessie. încă locuiau în rulota lui Mary, dar curând, aveau să se

mute într-o casă nouă.

Christy ar fi trebuit să fie fericită, dar neîncrederea ei nu-i dădea pace. îşi închisese inima în faţa lui Grey, evitând apropierile fizice din timpul zilei. Doar noaptea îşi permitea să-şi dea drumul sentimentelor.

Atitudinea ei nu era corectă. Dar viaţa în sine nu era dreaptă. în dorinţa ei de a-i face viaţa mai bună lui Jessie, îl rănise pe Grey. Stia asta, din privirile lui. Cu toate acestea, Grey nu-i reproşa nimic, deşi avea tot dreptul. Era un om prea bun. Prea bun pentru ea. Poate că nici nu-l merita.

Christy ar fi vrut ca lucrurile să se schimbe, dar deocamdată nu ştia cum.

Ferma Wilder, pe teritoriul căreia se organiza târgul, decorase zece grajduri cu panglici albastre de sărbătoare. în interiorul grajdurilor se instalaseră platforme speciale în arii amenajate cu scaune şi mese pentru recepţii.

Jessie alergă spre prietena ei, Meg, care se pregătea pentru concursul anului.

- Stai liniştită, Meg, spuse mama

acesteia, dacă vrei să fii gata la timp.
Jessie era puţin geloasă pe Meg. Anul acesta ea nu participa la concurs. Dar Grey îi promisese că anul următor nu-l va rata.

- Eşti emoţionată? o întrebă Jessie pe Meg.
- Tremur toată.
- Fii liniştită. Sunt sigură că vei câştiga.
- Dacă participai şi tu, eram sigură că nu am nici o şansă.

Inima lui Christy se strângea de durere. Nu reuşise să-şi ţină promisiunea faţă de fiica sa. Fusese nevoită să renunţe la antrenamentele cu Dr. Doolitle. Dar fără Grey, Jessie nu ar mai fi participat niciodată la vreun concurs. Era aşa de generos! Nici măcar Tate nu se putea compara cu el.
în acel moment realiză că ea de fapt făcea acelaşi lucru pe care-l făcuse Tate, refuzând să-l iubească, să-şi deschidă inima în faţa lui Grey.

- Mamă, mamă! Nu mai auzi? Hai să vedem spectacolul! strigă Jessie. Trebuie să intre Meg.

- Gata, gata. Vin.

Porniră împreună spre arena de spectacole. Erau o familie! Grey era un tată adevărat pentru Jessie. Si voia să fie un soţ adevărat pentru ea. Numai că ea nu-l lăsa.

- Hai, Grey, ce faci? Nu vii? întrebă ea, văzându-l că rămâne în urmă.

Grey ezită, dar Christy îi întinse mâna. Surprins de invitaţie, Grey îi luă mâna mică şi caldă, pornind alături spre arenă, ca un cuplu veritabil.

* * *

Arena în care se ţineau concerte rock, concursuri de tracţiune cu tractoare şi spectacole de circ, organiza acum Concursul Naţional de Cai de Echitaţie.

Intrarea era liberă şi fără locuri, aşa că Grey, Christy, Jessie şi părinţii lui Meg se aşezară cât mai aproape de centrul arenei. în faţa lor se afla masa juriului, decorată cu steaguri şi flori.

- Prima o să fie Kimberly Moreman, le explică Jessie.
- La ce clasă este ea? întrebă Christy.
- La clasa cailor de opt ani.

Poarta se deschise şi cinci ponei călăriţi de

copii intrară în linie dreaptă, salutând juriul şi spectatorii.
Locul întâi îl câştigă Kimberly Moreman, antrenată de Mary. Grajdul Wildwood producea numai campioni.
După spectacol urmară aplauzele şi intră o altă formaţie de cinci ponei.
Grey înlemni.
- Gloria! strigă el. Uite, Christy, ea este Gloria! Sora mea mai mică.
- Gloria? Care dintre ele?
- Uite! Acolo, ultima.
- Ce caută aici?
- Nu ştiu, spuse el emoţionat. Dar este cea mai bună. Cred că va câştiga.
Si într-adevăr, la categoria ei, Gloria Jerome luă panglica albastră.
- Mă duc la ea, spuse Grey.
- Grăbeşte-te.

Grey îşi făcu loc printre spectatori şi fugi spre intrare.
- Glory! strigă el, văzând-o prin mulţime.
- Grey?
- Da, aici! strigă el, făcându-i cu mâna şi îndrep- tându-se spre ea. Ai fost

nemaipomenită. Stiam că vei câştiga...

- Cât mă bucur că te văd, Grey.

- Si eu mă bucur, draga mea. Bravo! Ai câştigat.

- Sunt aşa de fericită!

- Si eu sunt fericit pentru tine.

- Vii cu mine?

- Acum am puţină trebabă.

Ochii Gloriei se întristară.

- Dar vin mai târziu.

- Te rog.

- Spune-mi, în ce grajd eşti repartizată?

- Grajdul T, îi spuse antrenorul. Hai, Gloria, trebuie se mergem.

- Pa, Grey, ne vedem, da?

- Da. O să te caut.

- Mă bucur aşa de mult că ne-am întâlnit! spuse Gloria şi plecă spre grajduri.

- Si eu mă bucur că te-am întâlnit, fiule, spuse Carson din spatele lui.

Grey înlemni.

- Am fost îngrijorat din cauza ta, spuse Carson. Mi-ai tras o sperietură...

- Dacă erai aşa de îngrijorat din cauza

stării mele, ai fi putut să mă suni, spuse Grey cu amărăciune.

- Am vorbit cu domnişoara Shannon. Ea mi-a comunicat că te simţi mai bine.

- Acum este doamna Jerome.

- Felicitări, zâmbi tatăl său.

- Mulţumesc.

Grey îşi privi tatăl cu ostilitate. îi dusese dorul, dar nu voia să recunoască. Era încă plin de resentimente. Nu ştia dacă-l va putea ierta vreodată.

- Aici stăm în drum, spuse tatăl său. Hai să stăm puţin de vorbă.

- Sigur, conveni Grey, urmându-l spre aria de recepţie.

Supărarea lui era copilăroasă, dar nu se putea abţine. Suferise de mic copil. Deja nu mai ştia cum să-l iubească.

- Ce cauţi aici? întrebă Grey.

- Poate nu-ţi vine să crezi, dar am adus-o pe Gloria la concurs. Nu ştiam că este aşa bună călăreaţă.

- Cum ai fi putut să afli? Niciodată nu ai privit-o. Numai eu am fost cu ea la

antrenamente. Tu te mulţumeai să primeşti rapoarte de la angajaţi.

- Stiu de ce-mi spui asta, zise Carson privindu-l înţelegător. Să ştii că mă străduiesc să fiu un părinte bun. Nu mi-e uşor, crede-mă. Dar vreau să-mi cunosc copii, înainte să mor.

- Cum aşa? De unde schimbarea asta?

- Era să te pierd în accidentul acela. Atunci mi-am dat seama cât de mult însemnaţi voi, copiii, pentru mine. Mi-am dat seama de multe lucruri atunci.

- De exemplu?

- Mi-am dat seama că nu am fost un tată bun şi tu s-ar putea să nu mă ierţi niciodată...

- Continuă.

- Gloria este încă mică şi poate suferă din lipsa atenţiei mele. Si în afară de asta, mai aştept un copil de la Lana.

- Felicitări.

- Mi-am dat seama că nu este prea târziu să-mi revizuiesc comportamentul.

- Repet, felicitări, spuse Grey sceptic.

- Dacă vrei, du-te s-o vezi pe Gloria. Ţi-

a dus dorul. Este foarte ataşată de tine.

- Stiu. O să mă duc. într-un fel, am fost ca un tată pentru ea. Stii, eu nu prea am avut copilărie.

- Aş fi vrut să fie altfel.

- La revedere, tată.

- La revedere, fiule.

- Ai venit cu soţia?

- Nu. Doar eu cu Gloria. Ţi-am mai spus. Vreau să-mi cunosc copiii înainte să mor.

- Nu este cam târziu?

- Sper să nu fie. Măcar în cazul Gloriei şi al copilului care se va naşte.

Grey îşi privi tatăl dispărând în mulţime. Apoi, privind spre Christy observă mânia scăpărând în ochii ei.

Capitolul 15

- Omul încerca să-şi ceară scuze, spuse Christy cu reproş. De ce nu l-ai ajutat puţin?

- De unde ştii tu că voia să-şi ceară scuze? ripostă Grey.

Christy îl privi tăios şi se întoarse cu spatele.

- Stai puţin, spuse el, apucând-o de mână. Explică-mi şi mie ce ai vrut să zici.
- Eşti orb, Grey? Spune-mi! Se pare că da. Poate că nu voia să-ţi ceară scuze ţie, dar se străduieşte să fie un tată bun pentru Gloria. Crezi că Lana nu ar fi vrut să vină şi ea la spectacol? Eu sunt sigură că ar fi vrut, dar a pus-o Carson la punct. A vrut să vină singur, cu fiica lui.

- Faptul că i-a cumpărat un cal scump şi a adus-o în Louisville nu şterge cu buretele toate greşelile. Si mie îmi cumpăra cai scumpi.
- Poate că aşa înţelege el să facă declaraţii de dragoste.
- Ale naibii declaraţii! Dragostea nu înseamnă bani şi tu ştii asta poate cel mai bine.
- Dragostea nu înseamnă bani, dar banii pot ajuta dragostea, nu?

Acum vorbeau despre ei. Pentru prima oară discutau acea problemă spinoasă. Era dureros, dar Grey nu-i putea cumpăra dragostea lui Christy cu bani.

- Se pare că tu nu te-ai jenat să iei ce ţi-am oferit.

Christy îl privi îndurerată.

- Eşti un prost, Grey Jerome. Nu vezi pădurea de copaci. Carson nu este perfect, dar se străduieşte. Stii, uneori am impresia că Jessie este mai deşteaptă decât tine.

Grey îngheţă. Ce-i venise s-o rănească pe Christy? O privi, simţind nevoia s-o ia în braţe şi s-o mângâie, s-o strângă, s-o iubească. Voia să se simtă iubit şi ziua, nu numai noaptea.

Voia ce nu putea avea. Era prizonierul propriului său coşmar. Se căsătorise cu o femeie pe care o iubea, dar care nu-l va iubi niciodată.

- Trebuie să mă duc la Jessie. Am lăsat-o singură, spuse Christy.

- Sigur. Fă ce trebuie.

Grey rămase pe loc, tremurând, privind-o confuz pe Christy care se îndepărta. Stătu pe loc două secunde, apoi se întoarse şi o rupse la fugă, căutând-o pe Gloria.

Incleştându-şi pumnii, Grey se gândi că tatăl lui merita să nu fie iertat. Felul în care se purtase cu mama lui fusese inacceptabil. Recunoştea că nu rămăsese insensibil la durerea pe care i-o citise în ochi. Intr-un fel,

Christy avea dreptate. Dar ea nu cunoştea toate datele problemei.

Nimeni nu era perfect. Dar tatăl lui era un egoist irecuperabil. Deşi banii lui fuseseră un real suport pentru el şi mama lui, Grey ştia că asta nu era totul.

Acum se putea considera independent. Ce-i mai putea oferi Carson? Srânsese bani muncind singur, avea o afacere cumpărată din banii

câştigaţi pe invenţia lui, salvase viaţa unei fetiţe şi nu a oricărei fetiţe, ci viaţa propriei fiice. Chiar dacă era vitregă. Avea responsabilităţi. Avea o familie.

Christy conta pentru el mai mult decât Carson şi el o rănise. Se considera adult dar, vorba ei, se purtase ca un copil.

Găsi grajdul T, intră şi rămase împietrit la vederea scenei din faţa lui. Carson, multimilionarul egoist, aranja părul roşcat al fiicei lui.

- Stai liniştită, Gloria, spuse Carson.

- Tu nu ştii să mă aranjezi ca mama.

- Lasă-mă să încerc.

- Lasă-mă pe mine, interveni Grey. Am mai făcut asta.

- Grey! sări Gloria în braţele lui. Tata spunea că nu mai vii, dar eu ştiam că o să ne mai vedem.

- Cum să nu vin să te văd?

Carson îşi privi copiii cu tandreţe.

- Uite, tată. Trebuie să fii mai atent, îi explică Grey, demonstrându-i. Aşa.

- Mereu ţi-a plăcut să te dai mare în faţa mea, îi zâmbi Carson, clătinând din cap.

Privirea ochilor tatălui său îl impresionă. Ceva se schimbase. Ceva subtil, dar pe care, cunoscân- du-l, Grey îl remarca. Carson se străduia.

- Am venit s-o iau pe Gloria cu mine. Vreau să o cunoască pe Jessie.

- Jessie? Cine este Jessie?

- Nepoata ta, dacă se poate spune aşa, zâmbi Grey. Este fiica soţiei mele. Are zece ani şi e foarte drăguţă. Ii plac caii, la fel cum îţi plac ţie.

- Vreau s-o cunosc, tată. Pot? se rugă Gloria de Carson.

- De ce nu? spuse acesta.

Grey respiră adânc şi luându-şi inima în dinţi, întrebă:

- Vreţi să luăm cina împreună? Am auzit

că în pavilionul restaurant gătesc nişte hamburgeri picanţi extraordinari.

- Ne-ar face mare plăcere, fiule, zâmbi Carson.

Capitolul 16

Norii se adunară pe cer, acoperind luna plină. Christy se aşeză pe scaunul de răchită de lângă masa de picnic. Era epuizată. Căldura lunii august îi storcea fiecare strop de energie.

Fusese surprinsă atunci când Grey se întorsese printre ei împreună cu Gloria. Se simţiseră bine. Grey le cumpărase sucuri şi hamburgeri. Apoi colindaseră prin târg. Grey le făcuse surprize fetelor, cumpărându-le jucării de pluş şi vată de zahăr. Văzuseră cel mai mic cal din lume şi se dăduseră în toate maşinuţele de distracţii. Apoi se întâlniseră cu Carson şi luaseră cina împreună.

Pentru prima oară, Christy îi văzuse pe cei doi, tată şi fiu, purtând o conversaţie

normală.
Si acum era epuizată. Epuizată şi uimită. Ce însemnase tot acel comportament? Urma să intervină o schimbare şi în mariajul lor?
- Jessie vrea s-o înveleşti, spuse Grey, ieşind din rulotă.
- Vai, cum m-ai speriat! sări Christy ca arsă de pe scaun.
- Imi pare rău.
Grey o privi în întuneric. Trăsăturile ei îi erau aşa de familiare! Atunci de ce exista acea răceală între ei?
- Cred că trebuie să plec, sparse ea tăcerea.
- Stai, o rugă Grey, atingând-o uşor pe braţ. Vreau să vorbesc ceva cu tine.
- Dar mă aşteaptă Jessie... protestă ea.
- Nu-i nimic. Deocamdată citeşte o carte despre cai.
- Bine. Spune.
Grey se apropie mai mult de ea, aproape atingând-o. Un fior de dorinţă îi stăbătu trupul lui Christy. De ce avea reacţiile acelea fizice faţa de el?
- Vreau să-mi cer scuze.

- De ce?
- îmi pare rău că te-am minţit în legătură cu trecutul meu.
- Ah...
- îmi pare rău că te-am rănit.
- De ce îţi ceri iertare acum?

Grey tăcu o clipă, luându-i mâinile într-ale sale.

- Am interpretat lipsa de preocupare a tatălui meu ca fiind lipsă de dragoste. Nu te-am înţeles când mi-ai spus că tatăl meu nu poate fi perfect. Mânia a crescut o dată cu mine. Carson mi-a lăsat un gol în suflet. Dar asta nu mai contează, Christy. Tu şi Jessie sunteţi cele mai importante fiinţe din viaţa mea.

Christy rămase nemişcată. Ce se petrecea cu ea? O femeie normală s-ar fi aruncat în braţele bărbatului care i-ar fi spus aşa ceva. Nu mai avea încredere. Unde şi-o pierduse? Oare Tate o rănise chiar atât de tare?

- I-ai spus asta şi lui Carson?
- Adică?

- I-ai spus tatălui tău că îţi pare rău pentru toţi aceşti ani de mânie?

- Nu chiar.
- Nu chiar?
- Nu cu aceleaşi cuvinte.
- Si te aştepţi să-ţi cad în braţe?
- Ar fi frumos.
- Ei bine, nu se va întâmpla. De ce să-ţi accept scuzele? Oricum, au venit prea târziu. M-ai rănit. Tocami când începusem să cred în tine, m-ai trădat.

Grey o apucă de bărbie, forţând-o să-l privească în ochi. Chiar şi aşa, în întuneric, Christy îi putea citi furia.

- Sunt prea obosit ca să mă mai joc, Christy. A fost o zi grea. Poate că nu mi-am cerut iertare cum ar fi trebuit, dar am făcut-o. In schimb, şi eu şi el ne străduim. Dar tu? Unde ţi-e spiritul de fair-play?

Christy îşi smuci bărbia din strânsoare şi îl privi ameninţător.

- Să nu mă mai atingi!
- M-ai ţinut la distanţă săptămâni întregi! Tot ce-mi doream era să fiu un tată bun pentru Jessie

şi un soţ bun pentru tine. Voiam să te iubesc

şi tu nu mai ştiai ce să faci ca să-mi ridici în cale obstacole. Nu ştiu de ce, dar începe să nu-mi mai pese.

- La fel cum nu ţi-a păsat când i-ai rănit pe cei din jur.

- Nu ştiu de ce îmi tot arunci chestia asta în faţă. Mi-am cerut scuze, ce vrei să mai fac? Să te implor? Nu sunt perfect. Presupun că tu eşti.

- Este o afirmaţie ieftină.

- La fel de ieftină ca aroganţa ta. Ai spus că dacă îmi iert tatăl te vei gândi dacă mă vei ierta şi tu pe mine. Am făcut-o. Tu ce mai aştepţi? Gândeşte-te mai repede, pentru că nu ştiu dacă mai vreau să continu căsnicia asta falsă. Ori începi să mă iubeşti, ori mâine plec în California.

Christy îi aruncă o privire ucigătoare.

- Fă ce vrei. Eu mă duc la Jessie, spuse ea, întorcându-se cu spatele.

* * *

Christy trânti uşa rulotei şi se sprijini de ea gâfâind. Simţea că îi iese inima din piept de emoţie. Abia acum văzuse cât de fragilă era legătura dintre ei. Grey voia să

divorţeze. Doamne! Cuvântul “divorţ” îi făcea rău. Fusese văduvă. Acum o să devină divorţată. Ceva era în neregulă cu ea.

Intră în vârful picioarelor în camera lui Jessie, care adormise cu lumina aprinsă. Se apropie uşor de ea şi îi luă cartea alunecată din mâini pe plapumă.

- Mami? o opri Jessie.

- Credeam că ai adormit, puiule.

- Nu m-ai pupat.

- Iartă-mă, zâmbi ea, sărutându-şi fiica pe frunte.

- Acolo m-a pupat şi Grey.

Christy tresări.

- Mami?

- Da?

- Dacă vrei să-l vinzi pe Doolitle, să ştii că nu mă supăr.

- De ce spui asta? întrebă Christy surprinsă.

- Ştiu că Grey nu prea are bani. Dacă trebuie să-l vindeţi, vindeţi-l.

- Nu te superi?

- Nu. Atâta timp cât tu şi Grey sunteţi alături de mine.

Christy îşi privi surprinsă fiica. Copilul acesta
era mai inteligent decât un adult!

- Hai, dormi şi nu-ţi mai bate căpşorul cu prostii. Vorbim dimineaţă despre asta.

Mişcată profund, Christy îşi sărută din nou fiica şi plecă din cameră. Nu-i venea să creadă. Pe Jessie n-o deranja lipsa lui Doolitle. Se putea lipsi de un cal, dar de două fiinţe umane, nu. în fond era normal, dar la un copil era surprinzătoare acea observaţie.

Christy se zbătuse atâta ca fiica ei să nu simtă lipsurile financiare şi ea era totuşi conştientă de ele. Şi, mai mult, nu o deranjau.

Greşise, greşise profund! Făcuse o greşeală prostească din încăpăţânare. Era mai rea ca un copil. Era cât pe ce să piardă totul.

- Grey, şopti ea.

Si o rupse la fugă în curte.

Grey stătea în întuneric, pe un scaun de răchită. Christy se apropie de el pe tăcute.

- Grey... începu ea cu inima cât un purice.

Grey o privi obosit.

- Te ascult.
- Grey, am greşit. Voiam să te fac să suferi aşa cum am suferit şi eu. Tate m-a rănit cu indiferenţa lui, tu cu minciunile.
- Ai ajuns la concluzia asta în timp ce o înveleai pe Jessie?
- Da, spus ea, ridicându-şi bărbia.
- Interesant, spuse el cu amărăciune. Doamne! Ce prostie făcuse! Scuzele ei nu mai
aveau nici un efect asupra lui Grey!
- Jessie mi-a spus ceva care mi-a deschis ochii. Mi-am dat seama că am greşit.
- Gura copilului adevăr grăieşte, spuse el ironic.
- Incetează, Grey. Ascultă-mă.
Norii care acopereu luna se împrăştiară şi Christy îi văzu trăsăturile feţei cu claritate. Era
supărat şi rănit. Profund rănit. Spera că mai putea să îndrepte lucrurile.
- Şi eu am încercat să te fac să mă asculţi şi nu ai vrut. Poate acum nu vreau

nici eu să te ascult.

- Ştiu. Da te rog să mă asculţi. Jessie m-a făcut să-mi dau seama că pierdeam din vedere ceea ce era cel mai important. Fiica mea nu avea nevoie de un cal. Ea are nevoie de o familie iubitoare.

- Christy, şopti el blând, ştergându-i o lacrimă de pe faţă.

Ea era aşa de emoţionată, încât nici nu-şi dăduse seama că plângea.

Se aruncă în braţele lui, plângând în hohote.

- Grey, dacă te pierd nu-mi mai rămâne nimic. Mi-a fost aşa de teamă că am stricat totul! Ce mă făceam dacă mă părăseai?

- Ce m-aş face eu dacă tu nu ai mai fi nevasta mea?

- Am fi distruşi amândoi, râse ea printre lacrimi.

- Da.

- Hai să nu mai fim supăraţi. Hai să ne împăcăm odată, spuse el, ridicându-i uşor bărbia. Promite-mi că nu ne mai certăm niciodată.

- Iţi promit.
- Spune-mi că mă iubeşti, şopti el.
- Te iubesc, Grey Jerome, spuse ea clar, privin- du-l în ochi. Te-am iubit din prima clipă.
- Si eu te-am iubit din clipa în care mi-ai spus că am primit prea multe lovituri de copite în cap.
- M-am gândit la ceva, spuse ea, trăgându-şi nasul.
- La ce?
- Aş vrea să fac dragoste cu tine, acum.
- Merge pe o masă de picnic? întrebă el ridicând o sprânceană.
- Aş prefera într-un pat, râse ea.

Grey o ridică în braţe şi porni cu ea spre rulotă, deschise uşa şi o trânti în nasul unui trecut pe care voia să-l uite.

Sfârşit

* *
* *

Remarca lui Christy îl făcuse pe Grey să se simtă vinovat. Aşa că a doua zi, o rugă pe Mary să-l conducă la Louisville, acolo unde se aflau birourile lui Tate Shannon. Dacă tot cumpărase o companie, poate scotea şi un profit din ea.

Bob Flynn, managerul companiei Shannon, avea în jur de cincizeci de ani. Fusese programator